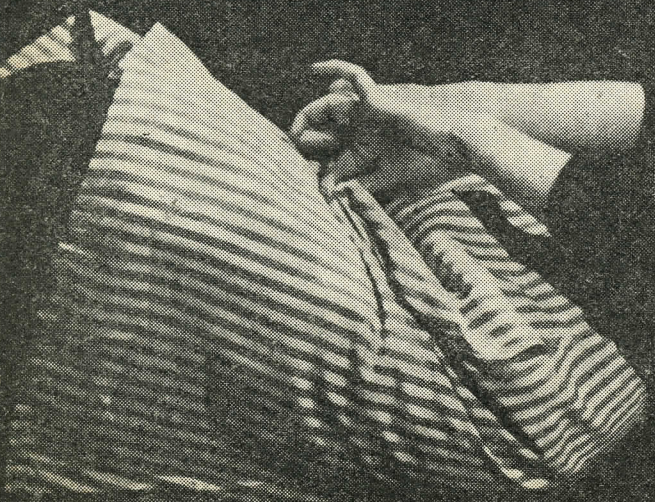
Repertoár malé scény

Okresní osvětový dům v Trutnově
pracoviště ve Vrchlabí

ROČNÍK 1 1963 ČÍSLO 11

JANWER

Udělat z neúspěchu úspěch není snadné. Člověk,
nebo máte-li raději slovo lidstvo, tedy lidstvo,
nabylo velké praxe v obracení neúspěchu v úspěchy.

V malém se to dělává tak, že se píše o potlesku tam,
kde se pískalo, že se jásalo tam, kde se mlčelo,
a kdo tomu nevěří, ať tam běží. Ve velkém se úprk
přepíše na přesun na výhodnější pozici, a kdo se odváží
tomu nevěřit, se neodváží tam běžet.

Popsat úspěch je těžší. Jednak proto, že Lidstvo si zvyklo
na tolik úspěchů předělaných z neúspěchů,
že se Lidstvu nelze divit, když je trochu skeptické,
jakmile čte nebo slyší velká a vřelá slova.
A pak tím, že to dá větší práci než lhát.

Repertoár malé scény

Ročník I, číslo 11, listopad 1963 — Vydává ministerstvo školství a kultury v nakladatelství Orbis, n. p., Praha 2, Vinohradská 46 — Redakce: Jiří Beneš (vedoucí redaktor), Jaroslav Vedral, Pavel Bošek — Redakční kruh: Jan Votruba (předseda), Jaroslav Beránek, Jiří Bílý, Viktor Doubek, Pavel Fiala, Radek Hlavsa, Jiří Chlíbec, Josef Koenigsmark, Jan Martinec, Květoslav Perutka, Vladislav Stanovský, Josef Šrámek, Ivan Vyskočil — Grafická úprava Miloslav Fulín — Adresa redakce: Praha 1, Vinohradská 3; telefon 221054 — Tiskne Knihtisk, n. p., závod 2, Praha 2, Slezská 13 — Rozšiřuje Poštovní novinová služba, informace o předplatném podává a objednávky přijímá každá pošta i doručovatel; objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, ústřední expedice tisku, odd. vývozu tisku, Praha 1, Jindřišská 14 — Vychází jednou měsíčně, cena jednotlivého výtisku 2,50 Kčs. Toto číslo mělo redakční uzávěrku 15. října, vyšlo 26. listopadu 1963.

F-07*30659

© Nakladatelství Orbis, n. p., 1963

Z OBSAHU

J. Kincl: Okna 2
K. Bakoš: Nenápadné nápady 13
L. Vencálek — Z. Šlais — J. Bulis: RŮŽE A DVĚ KOSTI STEHENNÍ 14
P. Bošek: Proč Antonín Jiráček nikdy nedojel do jižních Čech 31
G. Viktor: Každý zázrak trvá tři dny 32
BODLIAK — ukázka z repertoáru souboru při ZK ROH Kovohúty Istebné 35
První řádky 42
Vystřihli jsme 44
PÍSNĚ:
M. Raichl — E. Sojka: Nejkrásnější hlava 6
S. Grossman — M. Zikán: Přání 10
J. Šlitr — J. Suchý: Život je pes 40
J. Šlitr — J. Suchý: Sáně 43

Na 1. str. obálky Mincův snímek z vystoupení brněnské pantomimy. Na zadní straně obálky Pražákův záběr z koncertu SH kvintetu, který byl angažován do Státního divadelního studia

ICH

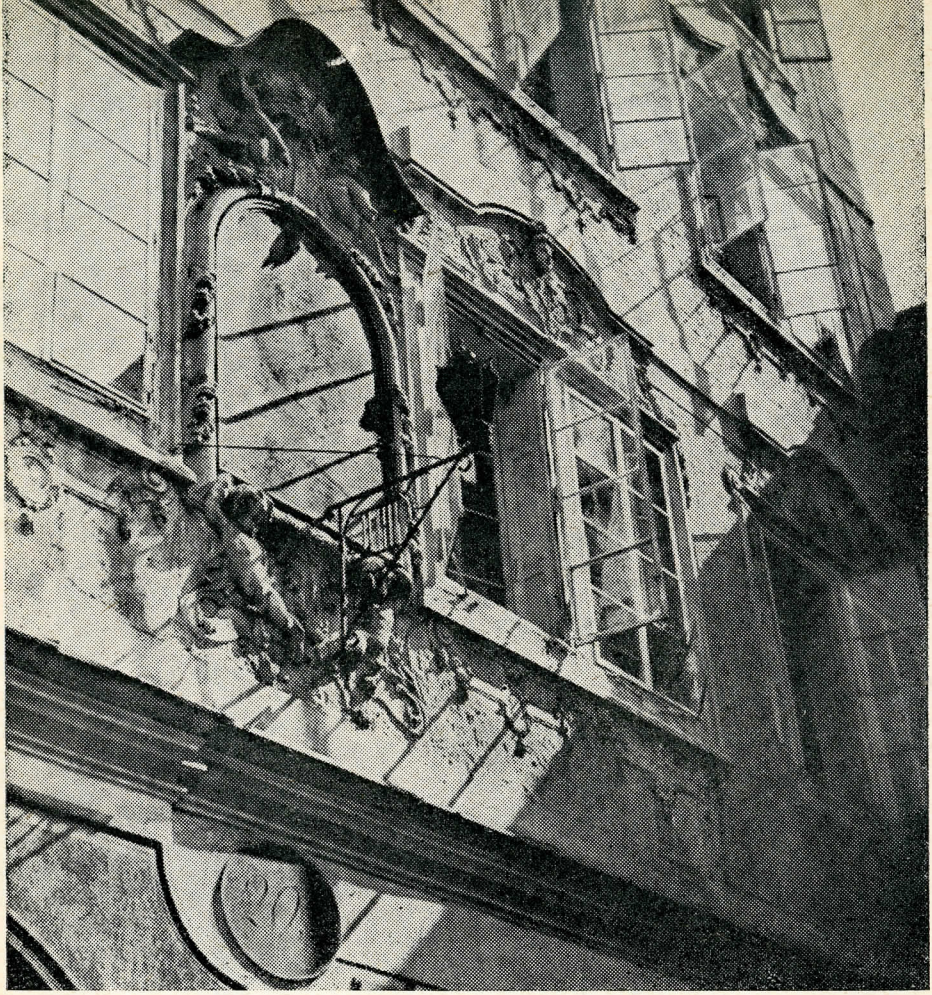
O moderní umění se lidé přeli,
přou a budou přít.
Kdyby nebylo snobů,
kteří každou při jen zkomplikují,
a kdyby nebylo homogennosti
lidského počínání,
kteráž vlastnost způsobuje,
že mnohdy autority,
jiné než umělecké,
právem či neprávem rozhodují,
co jest či není moderní umění,
spor by byl kratší, věcnější,
ale byl by.
Není na světě nic nového
a dobrého,
co se rodilo beze sporu.

Na světě je zavedeno,
že spousta hloupých si hraje
na chytré.
Z chytrých, kterých je nedostatek,
jen ti nejchytřejší
si hrají na hloupé.

Malí se často bojí velikých, ale stojí za úvahu,
že velice velcí se skoro vždycky bojí nepatrných

JAN WERICH

Okresní osvětový dům v Trutnově
pracoviště ve Vrchlabí

NIC NOVÉHO POD SLUNCEM

Svatí už na slunci vybledli
a taky jim trochu dodalo čerstvý povětří
po prázdným místě se lidé ohlédli
a řekli si
jen co se trochu našetří
koupíme simcu
grundiga
a pojedem k Černýmu moři
Pod novými svatými znova červená lampička hoří.

OKNA

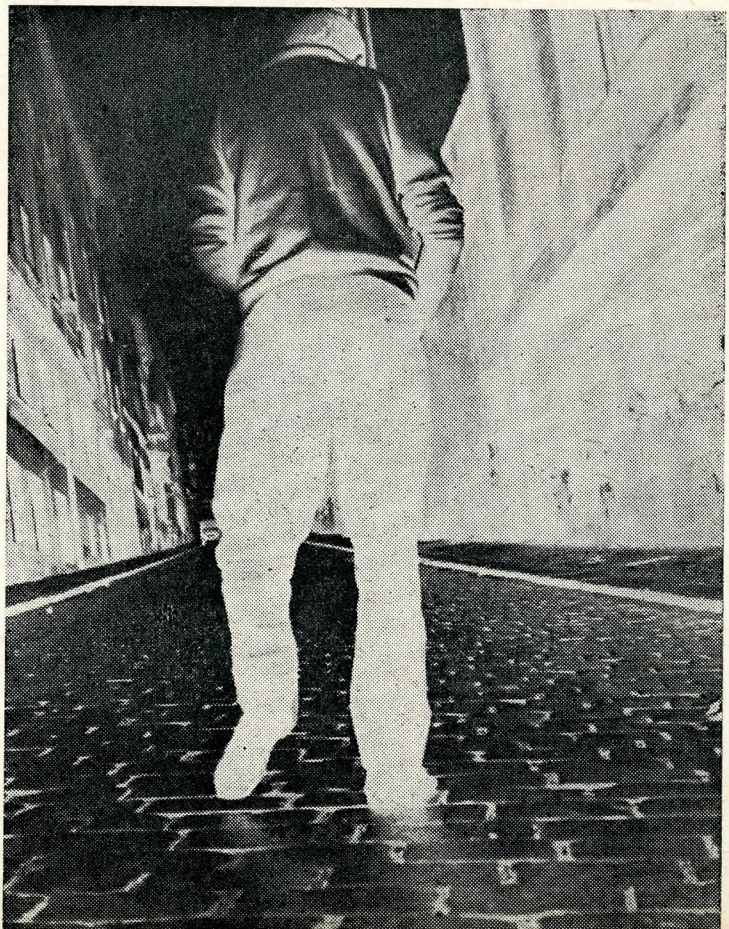
Z připravované sbírky
Verše: Jaromír Kincl
Fotografie: Vratislav Tachezy

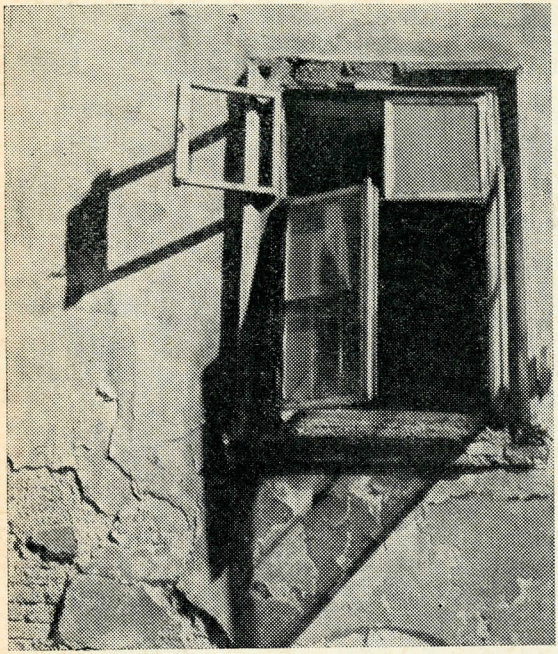
MANŽELSKÝ POSTELE

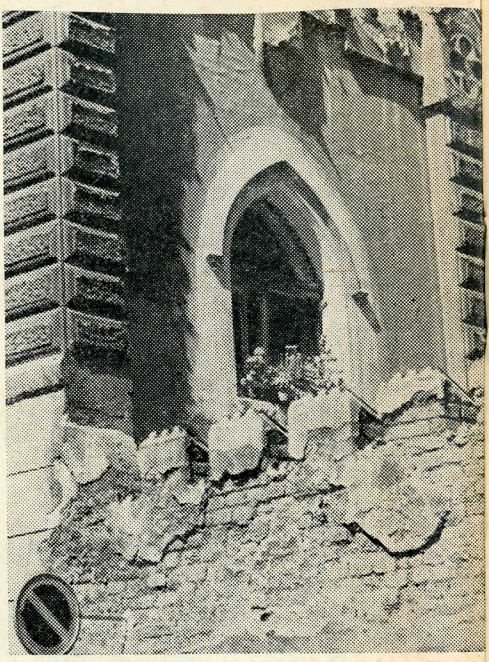
Vobruba ulice už mě nezebe,
docela sem si na ni zvyk,
každej si lehne tak, jak si ustele,
no a já sem si ustlal na chodník.

Že prej mně nohy podrazil chlast,
že prej je pro mě každýho slova škoda,
takovej pitomej žvást.
Že prej mně zbejvá už jenom krást,
dyž chcete vědět, holku mně vzala voda
pro jeden pitomej žvást.

Vobruba ulice už mě nezebe
a každej si lehne tak, jak si ustele.
Se šutrem pod hlavou vzpomínám na tebe.
Chodník sou divný manželský postele.

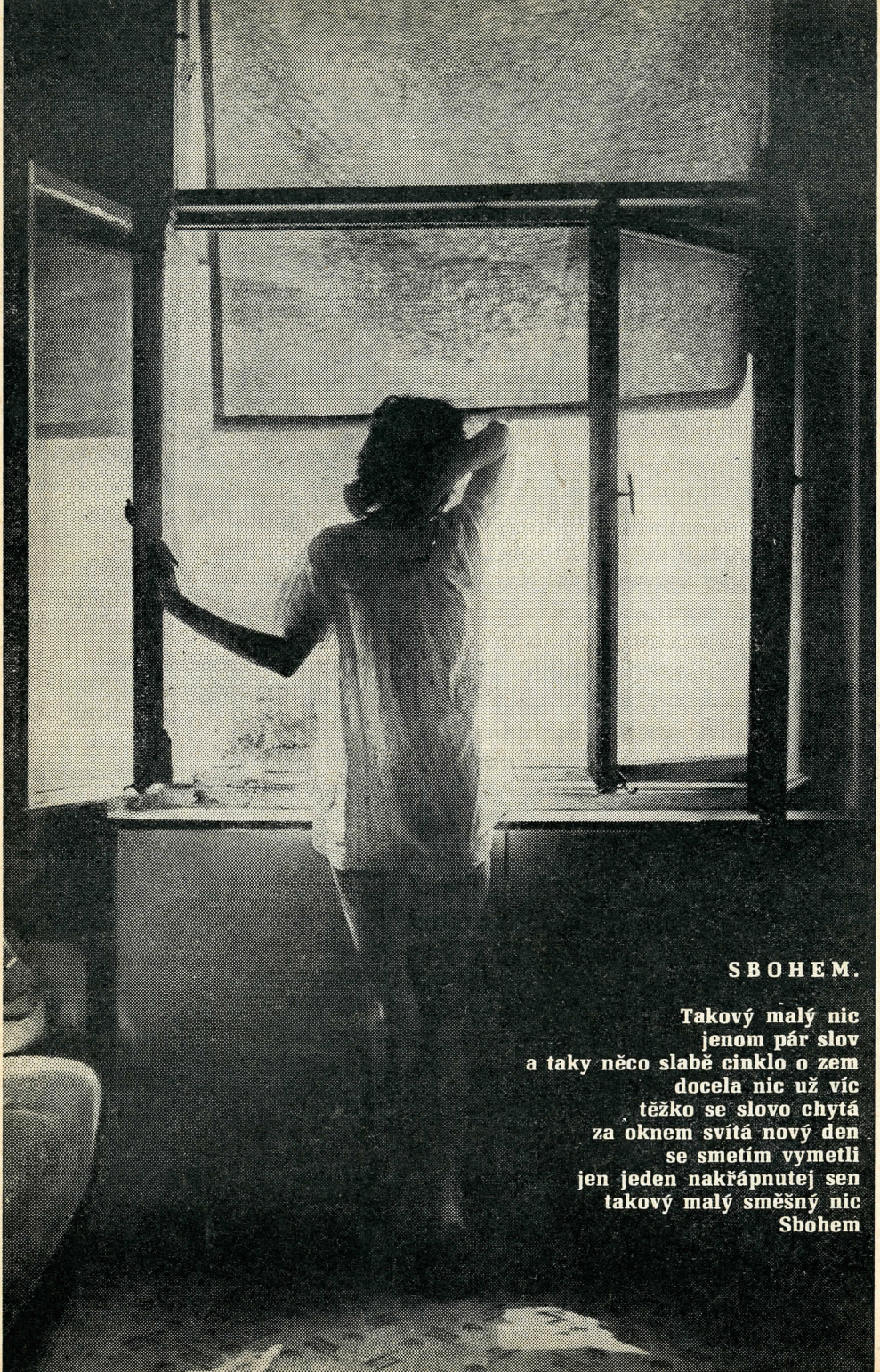

VYMLÁCENÝ OKNA

A dost možná že tady ještě včera někdo bydlel
dneska tu zbyly jenom rámy vyvrácený
třeba mu okno vymlátili
to se taky dost dělalo
když měl někdo myšlenky zatracený
co by se asi tak nestalo
kdyby se dnešek popostrčil k zejtřku
A tak jsme se přes vymlácený okna dostali zase o kousek dál.

ZÁKAZ PARKOVÁNÍ PRO ROMANTIKU

Chodil jsem dlouho po městě
s otevřenýma očima
a viděl jsem okna polepená spoustou nařízení a zákazů
a viděl jsem okna ve kterých se něco končí
a viděl jsem okna ve kterých se něco začíná
a viděl jsem okna osleplá jako když přežila nějakou nákazu
a viděl jsem okna moderní mechanická téměř automatická
těch bylo nejvíc
Když jsem si konečně našel okno pro sebe
byla tam značka
zákaz zastavení pro romantiku.

SBOHEM.

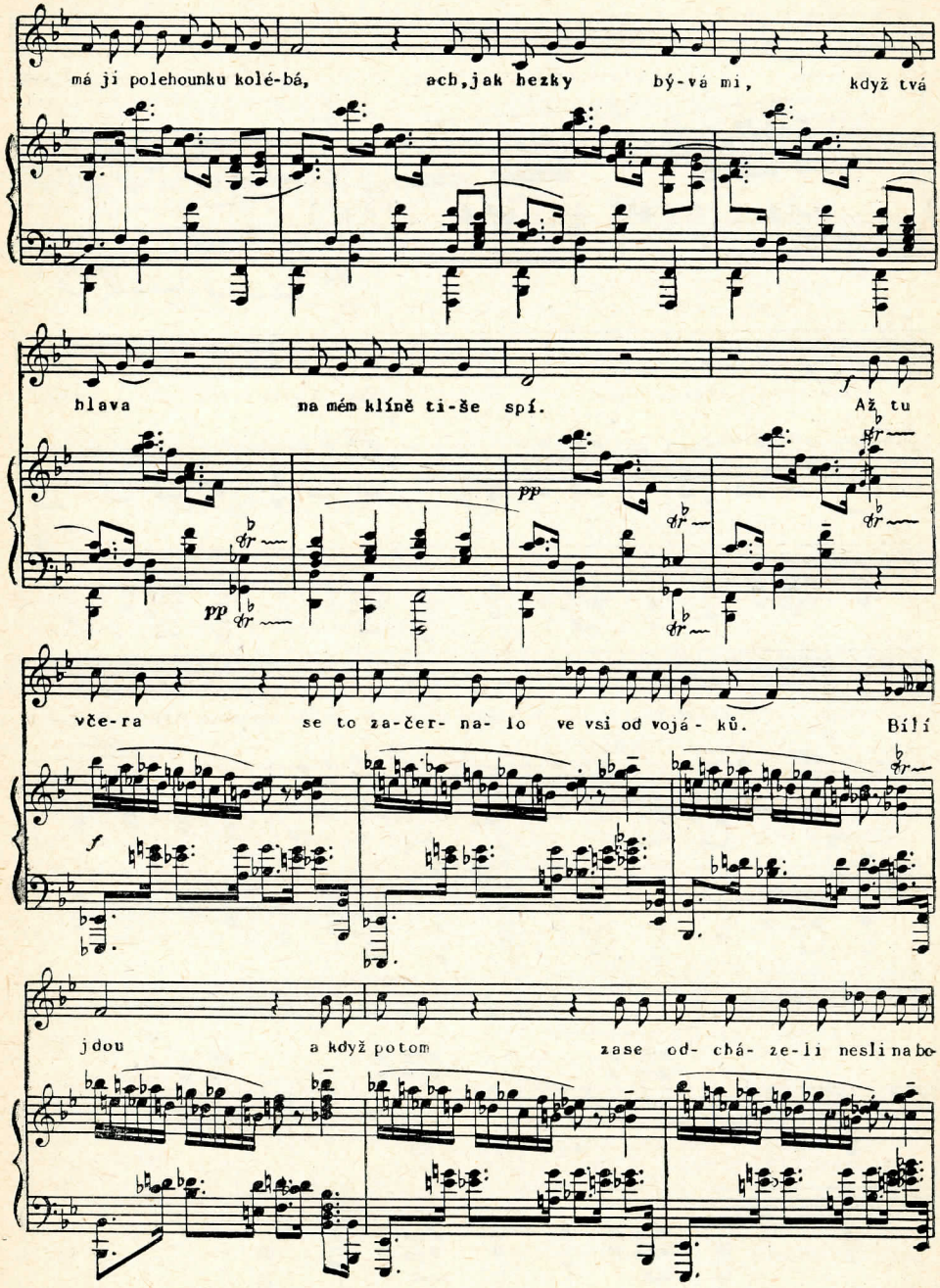
Takový malý nic
jenom pár slov
a taky něco slabě cinklo o zem
docela nic už víc
těžko se slovo chytá
za oknem svítá nový den
se smetím vymetli
jen jeden nakřápnutej sen
takový malý směšný nic
Sbohem

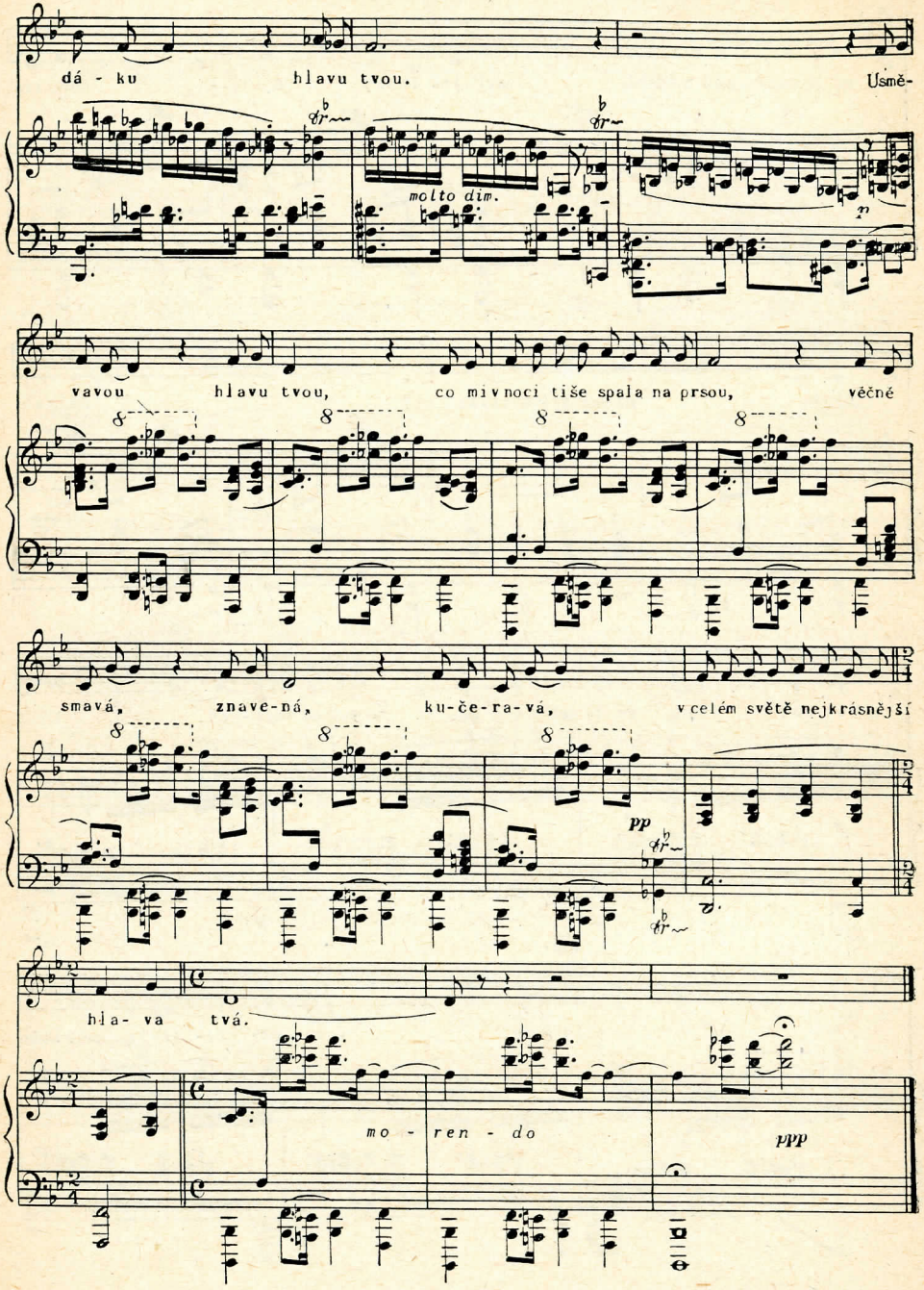
NEJKRÁSNĚJŠÍ HLAVA

Píseň černošské dívky z „Koloniální suity“

Hudba: M. Raichl / Text: E. Sojka

má ji polehounku kolé-bá, ach, jak hezky bý-vá mi, když tvá
hlava na mém klíně ti-še spí. Až tu
pp
pp
tr
tr
tr

dá - ku hlavu tvou. Usmě-
molto dim.
p
vavou hlavu tvou, co mi v noci tiše spala na prsou, věčné
smavá, znavená, ku-če-ra-vá, v celém světě nejkrásnější
pp
hla- va tvá.
mo - ren - do
ppp

VÍTĚZSTVÍ ŽIVOTA

(Z amplionu je slyšet nejprve zvuk pochodujících kroků, později HLAS.)

HLAS:

Válka skončena, ať žije válka! V předvečer příprav jen pár slov k naší výzbroji.

RECITÁTOR:

Pamatuješ se, drahá, na ten večer při moři?
Vystoupili jsme spolu na skaliska,
noc byla černým písmem, které hovoří,
na flétně prázdných lastur vítr pískal.

Byl plný příliv. Nebe bez luny.
Vlna za vlnou se hnala do příkrého břehu,
až k našim nohám dotírala pěna z bavlny,
bílá jak perleť věčných sněhů.

HLAS:

Druhý den bylo krásně. Nebe z ocele.

Nebe z ocele, vytvořené z našich letadel. Naše letectvo je schopno ve dvou hodinách zničit živou sílu nepřítele a prakticky zlikvidovat zázemí.

RECITÁTOR:

Znovu jsme spolu přišli na včerejší místo.
Z úžlabin do dne vyletěli racci vesele.

HLAS:

Jedinými ptáky budou letadla našich přepadových perutí.

RECITÁTOR:

A našli jsme tam nedotknuté, ještě teplé hnízdečko.

RECITÁTORKA:

Chci se mu ubránit a ruce mi pak zboří,
jak tenký sloup. Zná jiná slova než jsou v obálkách.
Dotknu se ho jak hor a jeho úst jak moří,
protože láska taky je leckdy touha po dálkách.

HLAS:

Mezikontinentální balistická střela je schopna ničit nepřítele na velké vzdálenosti.

RECITÁTORKA:

Objevili jsme dech. A lidi, svět a města.

HLAS:

Použití balistických střel v pravou chvíli vyrazí dech nepříteli, zničí jeho města a důležité objekty.

RECITÁTORKA:

Objevili jsme to, co lidstvo vždycky přálo si.
Učil mě plout.
On třeba nikde nekončí. Je cesta.
Mé ruce zase rozhrnul jak uschlé rákosí.
A pak mě odnes proud.
Jak žal. Jak dětskou káču. Dva zimní rackové se poranili o řeku...
Jsme doma. Padá déšť. Stojíme pod platanem a pláču. Prvně se dotýkám lásky.

HLAS:

Ještě nenarozené životy je možno zničit radioaktivním deštěm.

RECITÁTORKA:

Teď bez polibků a doteků. Jsou na okamžik dál.
Jak sladké listy plavou.
Po řece, po řekách, žlutavou vodou zim.
Objevili jsme dálku v mezeře mezi dlaní a hlavou.
Přes dálku teprve lásku. A pro tu se teď probouzím.

RECITÁTOR:

Ženo, jsi mnohým jediné světélko naděje v noci, jež smutná je.
Na vlahých ústech tvých
stesk se jen zachvěje
a zvolna roztaje.

HLAS:

K ničení domů, důležitých objektů, úrody, lesů máme napalmové pumy. Plamen těchto pum je důležitým bojovým prostředkem.

RECITÁTOR:

Tys ale mnohem víc než plamen či něha,

která nás obrůstá
sladkými větvemi.

HLAS:

Popáleniny osob napalmem způsobují smrt či trvalé zohavení.

RECITÁTOR:

Pod tuhým ňadrem tvým
o schůdek zvedá
hladinu lásky na zemi
každý tep živého srdce.

HLAS:

Toto je chvíle, kdy naše pěchota vyrazí na rozhodující zteč a vítězství je naše.

RECITÁTOR:

Toto je chvíle,
v níž dítě sahá po matce,
žena po hlavě mužově,
větev po proudu řeky,
tráva po obloze,
dělník po nástroji,
básník po peru,
srdce po životě.

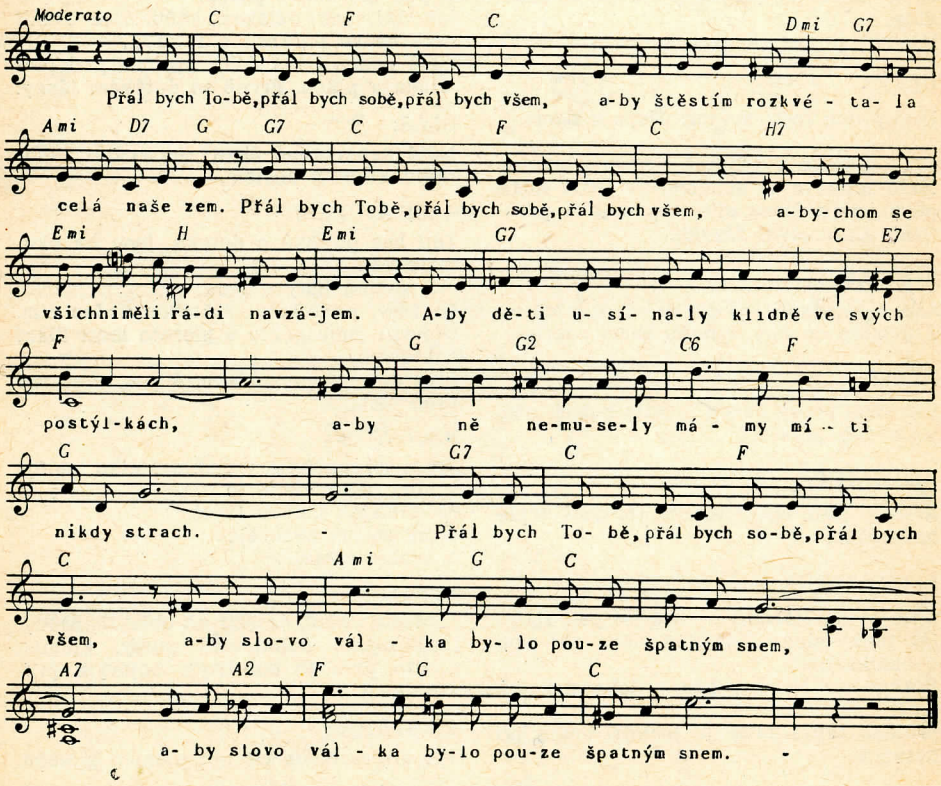
OBA:

A vítězství je naše!

(Z repertoáru souboru KAHAN při ZK ROH Jáchymovské doly, Příbram)

PŘÁNÍ

Hudba: S. Grossman / Text: M. Zikán

JIŘÍ GRUŠA

PÍSEŇ O SMRTI SERŽANTA

Rakev tu vydrží do večera
a postačí tedy zatěžkat chůzi bohů
malinkých správců toho domu
a nestane se nic
co by přinutilo prach
aby neusedal

Vojáci kteří neumřeli v bitvách
umírají v posteli
poněkud váhajíce
jde-li o oltář či postel vlasti
a jestli je dovoleno
složit živobytí i tady

Seržant odchází u nosu kapičku
a kolem vozatajstva
rozlítostněný
že kmeny stromů nebyly ohoblovány do pozoru
úplně
a že trávník natřený na zeleno
přece jenom vadne

Zdá se že byl oklamán
seržant
neboť nechal otrhat listy dubů
aby o podzimech bylo všude čisto
a hle
nyní jeho vysoké boty pochodují před ním
po dubovém listí
a alejí papoušků
kde všechny povely jsou pro psa
až na ten poslední
a to je po legraci

Dup
dubovým listím
k dubovým vratům
do žalova
jde seržant
a cestou dává zavřít tučňáky
protože nezdravili
a krtky koně a kleč
neboť oči krtků
oči koňů
přemýšlejí
a kleč má pořád ještě hřbet

Seržant odchází stále nespokojen
s pořadovým vystupováním housenek

Recitátor souboru Směr 63 ze Psár

leč brzy
ano právě teď
zamžiká
a řekne:
— vida vida že to jde být vycválaný
a myslí přitom na pomníky
které stojí ukázněně
břicho vtažené
hruď samá žula
— vida vida přece jenom někde něco zařezává
říká seržant
a pěkně nahlas
jak je zvyklý
zvolá:
Dámy a pánové
dovolte mi
abych se zařadil

EDUARD PERGNER

A žádný klarinet na světě
ze sebe nevyloudí
takový tón
jako tryskové letadlo
Asi proto se nedělají
přehlídky
klarinetů

• • •

Pozor na prsty
klepeš-li hřebík
na hlavičku

Pražákův snímek z představení Divadla poezie ze Psár, které uvedlo na letošním Wolkrově Prostějově a Jiráskově Hronově pásmo Lidé

PAVEL FIALA

Vystoupil na řečnickou tribunu, rozepjal ruce a na úvod zvolal: „Soudruzi, myslím . . .“ (osvěžení v sále, potlesk)

• • •

Nemělo to žádnou cenu.
A tu mu udělili.

• • •

Viděl jsem vás vcházet do dveří.
Měl jste plná ústa socialismu.
Viděl jsem vás vycházet ze dveří.
Měl jste plná ústa socialismu.
Mezitím jste udělal něco hrozného.
Jak předělat vás pro socialismus, nevím,
ale vím, že to musí být dřív, než vy předěláte socialismus pro sebe.

NENÁPADNÉ NÁPADY

KAMIL BAKOŠ

Ani dvě polopravdy nedají dohromady jednu celou.

• • •

Defekt? Urážka pneumatiky do hloubky duše.

• • •

Není třeba mít takt, stačí být dirigentem.

• • •

V minulosti nedoslýchavost neohrozila kariéru hudebních skladatelů.
V přítomnosti ani hudebních kritiků.

• • •

Kybernetické stroje najdou uplatnění v medicíně. Konečně se budou lékaři moci plně věnovat administrativě.

• • •

Příčinlivě hledají důsledky, namísto důsledného hledání příčin.

• • •

Většinou se podaří zabít jednou frází tisíc dobrých slov.

• • •

Pro většinu malých umělců je uměním netrpět velikášstvím.

(Přeložil J. V.)

Růže a dvě kosti Šlehnu

LADISLAV VENCÁLEK
A ZDENĚK ŠLAIS

HUDBA
JIŘÍ BULIS

DIVADLO V PODLOUBÍ
ZK DOLU JAN ŠVERMA
CHOMUTOV

Šel jsem dlouhou ulicí
Všechny hezké dívky
vznešeně pluly na lodičkách
s vysokými štíhlými podpatky
opačným směrem

Bylo mi to divné

Na konci ulice jsem se
obrátil
a vydal se nazpět

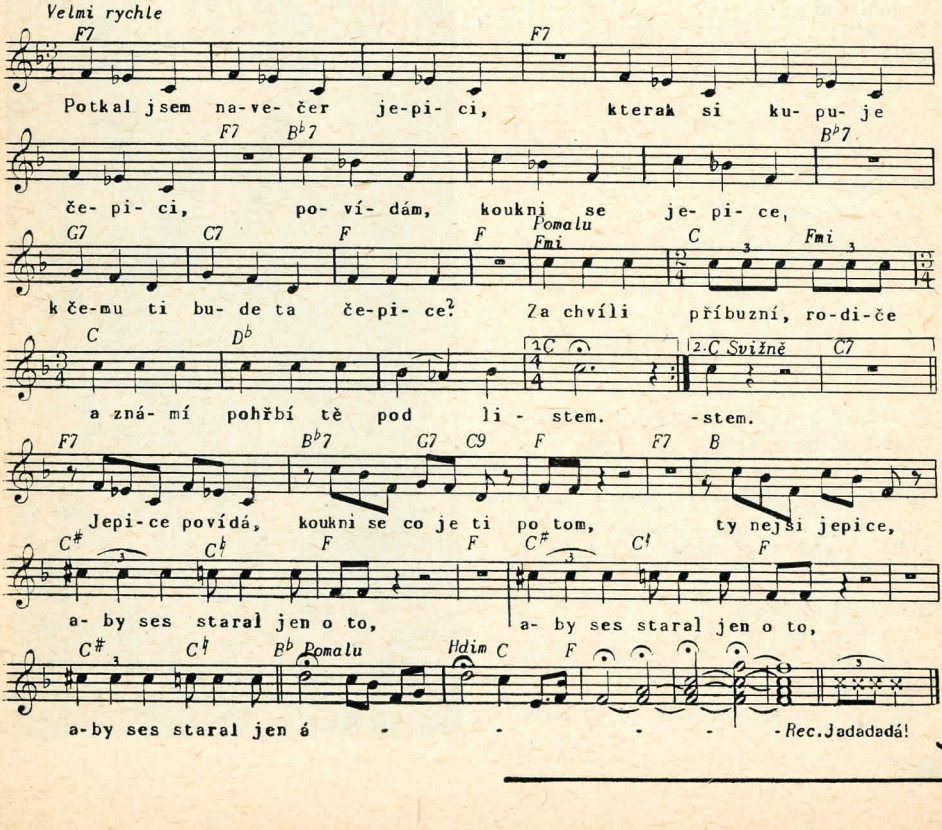
Všechny hezké dívky
vznešeně pluly na lodičkách
s vysokými štíhlými podpatky
opačným směrem

Dlouho jsem o tom přemýšlel

JEPICE

Hudba: J. Bulis / Text: Z. Šlais a L. Vencálek

Postavili jsme boudu na diváka
Umístili jsme do ní
Jirku Suchého
Pepíka Zímu
Evku Pilarovou
Mirka Holuba
Mílu Macourka
Robíka J. Picka
Jirku Šotolu
Láďu Štolla
Jirku Vašíčka

i Radima Vašinku

(Je možno případně nahradit, přičemž dbáme toho, aby jméno onoho hodnostáře nevzbuzovalo domněnku, že si s ním tykáme.)

Stál u zdi
a močil
Uviděli ho
Prohlédli
si ho
Zakázali
ho dětem
Prošli kolem
Dělali
že nevidí
Zapnul knoflíček
Odešel podle zdi
Ztratil se

Mezi nimi

Absolutní svoboda! Absolutní svoboda!
Absolutní svoboda!

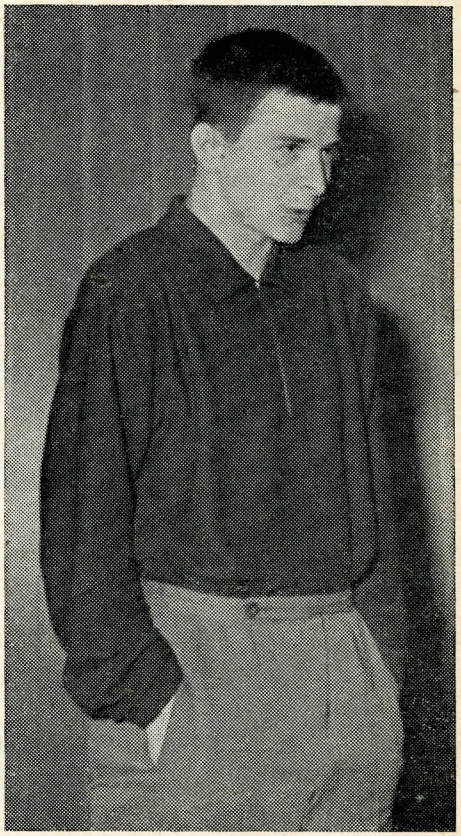
(V interpretaci těchto výkřiků nechť je znát ironii ve vztahu k předcházející básničce. Avšak ať postupně mizí.)

Absolutní svoboda
třinácti racků
putujících
na ledové kře
Absolutní svoboda! Absolutní svoboda!

Každý ze všech sil
krvácel
v záchvatu poslední
bledničkovité
nenávisti

Pak přijely první tanky
a mír zavládl nad krajem

Na Pražákově snímku zpívá Zdeněk Šlais

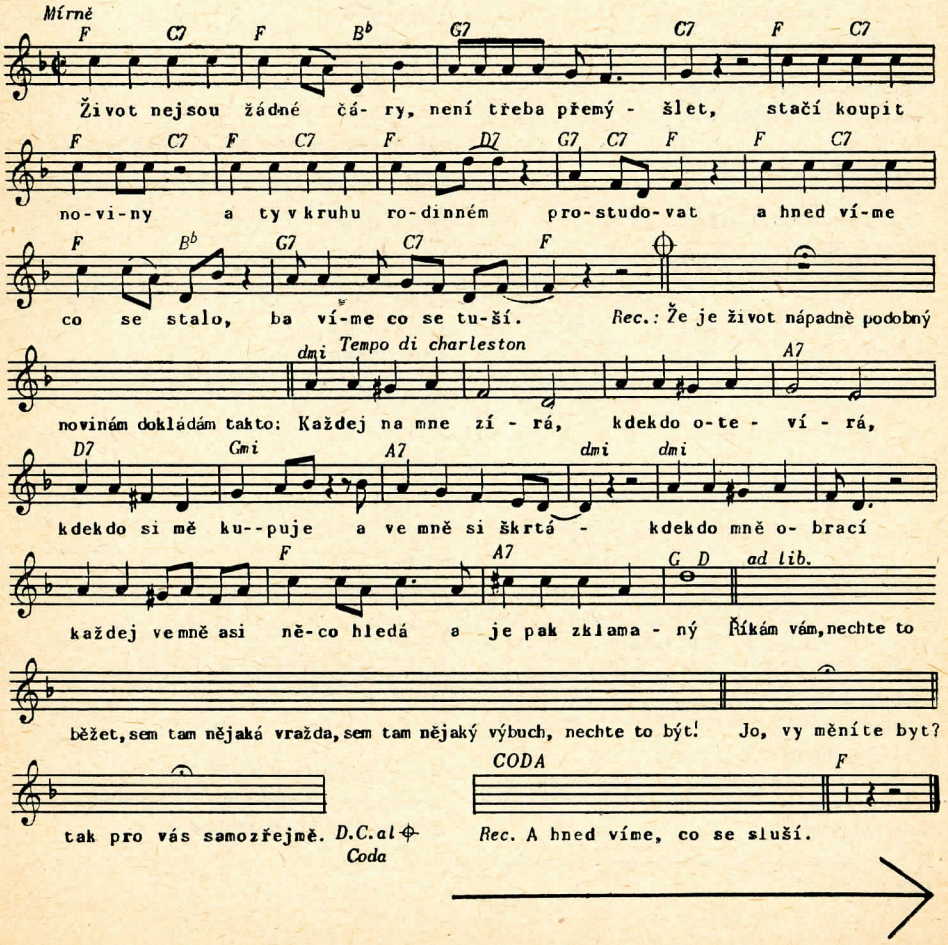
(Volá se nebo řekne se:)
Variace na staré, omšelé, věčné téma:
(Hraje se několik taktů známé písně Jdou vojáci jdou . . .)
(Volá se nebo říká se:)
Variace na staré, omšelé, leč věčné téma:
(Hraje se cokoliv sladkého . . .)

Stáli jsme vysoko nad městem
Na rozhledně
V dohledu ani živáčka
Políbil jsem ji
Řekla Nenávidím lidi
Všichni jsou zlí sprostí a pokrytečtí
Políbil jsem ji
Řekla Nenávidím lidi
Všichni lžou a jsou pokrytečtí
Políbil jsem ji
Řekla Nenávidím lidi
Políbil jsem ji
Řekla
Zdá se mi že jsem se mýlila

Odešel jsem
Raduje se z dobře vykonané
politicko-výchovné práce . . .

PÍSEŇ O ŽIVOTĚ JAKO BOTÁCH

Hudba: J. Bulis / Text: L. Vencálek

(Pak se volá, nebo říká:)

Variace na staré, omšelé,
leč věčně živé téma

Ve hřbitovním usnesení
Stálo zcela zřetelně
Za prvé
Za druhé
Za třetí
Ani na poslední schůzi
nebylo otázek
Smrt přijata jednohlasně

Ve hřbitovním usnesení
odklepnuto
zaházení
A provedeno
Po skončení zaházení
lopatička hlásí
Účast takřka stoprocentní

Absence jen ze strany nebožtíka

(Suchý záznam skutečnosti. Vyrovnanost starého dělníka je nám nedosažitelná.)

Potkal jsem
v noci
starého pána

Jel na kole
a hvízdal si

Jel z práce
a potichu
si hvízdal

(Je ovšem možné, že si starý pán hvízdá následující:)

Jedny dveře
střeží plot
Druhé dveře
střeží dům
Třetí dveře
střeží pokoj
Čtvrté dveře
střeží skříň

Kliky
střeží dveře
Zámky
střeží kliky
Klíče
střeží zámky

A oko
hlídá
klíčovou dírku

ONI *(přibíhají a volají)*:
Soudruhu, soudruhu, přinášíme vám růži a dvě kosti stehenní!

ON *(bodře a s přehledem)*:
Správně, soudruzi, velmi správně!
ONI *(radostně odbíhají)*
ON *(je v neobvyklé situaci nucen přemýšlet)*:
Ovšem co já s tím...

ONI *(opět přibíhají)*:
Soudruhu, soudruhu, viděli jsme padat hvězdu...
ON:
Podívejte se, soudruzi, vy jste ještě mladí a mohli jste se mýlit...

ŽIVOT NEJSOU ŽÁDNÝ ČÁRY

Hudba: J. Bulis / Text: L. Vencálek

Děkovačka členů Divadla V podloubí z Chomutova. Foto J. Pražák

(Názvy u těchto básniček jsou jejich nedílnou součástí a je nutno je uvádět voláním, tlučením a jinak.)

SEKERA

Špalík se otevře
Vyskočí
dva malé špalíky
a kutálejí se
Jako kluci

BABIČKA

Potkal jsem babičku
která nevyprávěla pohádky
která nenesla těžkou nůši
která neuklouzla na slupce
která nestála na jedné noze
v tramvaji plné sedících mladíků
která nehlídala děti
ani nevyprávěla pohádky

Potkal jsem babičku
a pozdravil jsem ji

ZMRZLINA

Horký
červený
jazyk
si čte
a čte
nejlepší
básničky

DEŠTNÍK

Je hezky
Chodím
po náměstí
s černým deštníkem
Kdybych chodil sám
nebylo by tak hezky

MÉ JARO

Pupence
jako malé statečné ryby
otvíraly ústa

Kos
hulákal
na nejvyšší větvičce

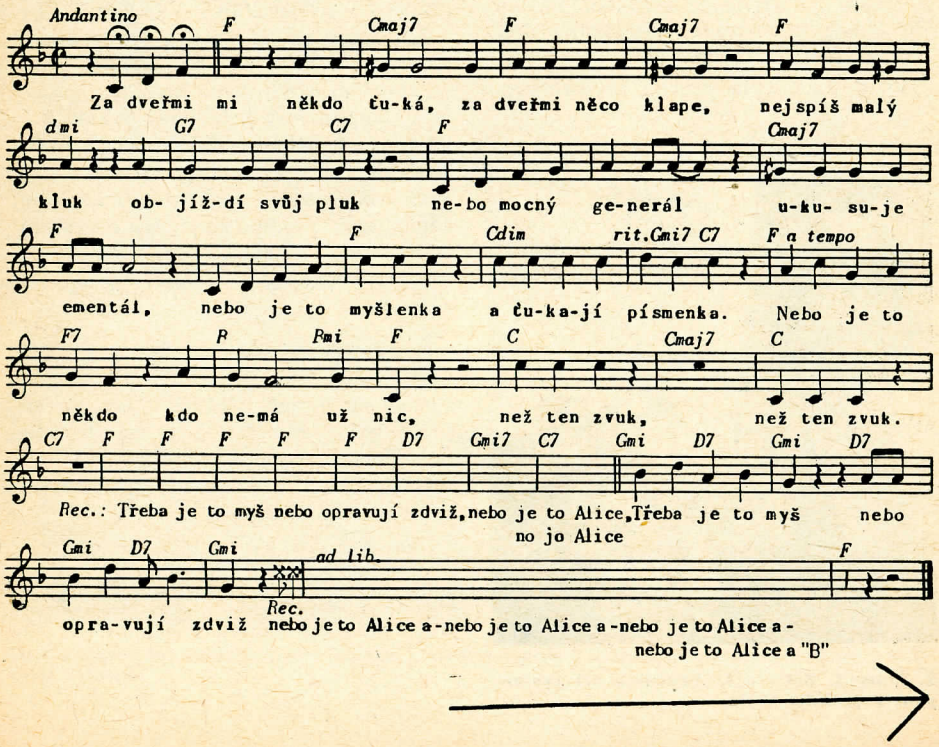
Vlny
teplého lahvového vzduchu
útočily

Zhluboka se nadechnuv
přihladil jsem si
drzý účes

a pustil se do čtení

ZA DVEŘMI MI NĚKDO ŤUKÁ

Hudba: J. Ř á h a / Text: L. Vencálek

Je hezká
Je laciná
Je potřebná
Napsal ji
kdosi
Včera ji
dostali
Je potřebná
Je tenká
Jmenuje se
Opravy tanků
Včera ji dostali

(Sladce se usmívejte . . .)

Před očima mi
Celý den
Tančily
Zcela
Nahé
Mžitky

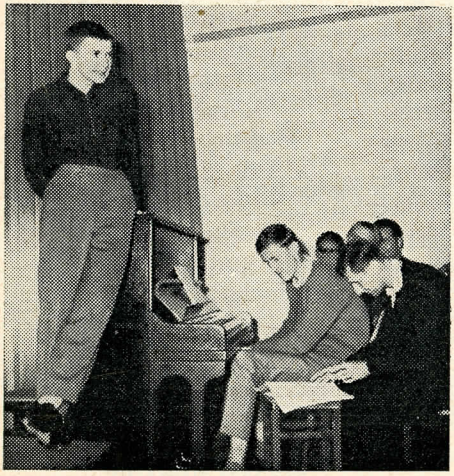
K večeru
Ulehly

A v okolí
Začaly
Kolovat
Zvěsti

PRVNÍ PŘÍBĚH SAMARITÁNŮV

Potkal jsem Nezdolu. — Buďte zdráv, pravil, co dělá váš infarkt, lepší se to, lepší? Apropo abych nezapomněl, nechá vás pozdravovat soudruh Samaritán, tuhle jsem s ním mluvil, představte si, co mi vyprávěl: Náhonský ho pověřil, aby seznámil děti v mateřské školce s úspěchy jejich odboru pro nábor do hornictví. A znáte Samaritána. Při tom návalu, který má, nedostal se do školky dřív, než po půlnoci.

V té době byla zrovna ta kalamita.

Z. Šlais, J. Bulis a L. Vencálek při vystoupení v pražské Viole

Mrzlo jen praštělo, dětičky nosejčky jeden střechýl, ručičky zmrzlý jako hrábě, nožičky nudličky nateklý. Zlý topič jim nezatopil. Prej nemá uhlí. A tu jste měl vidět Samaritána. Na místě topiče vyhnal. A sotva ho vyhnal, dětičky ožily, nožičkama nudličkama hejbaly, ručičkama mávaly a Samaritán moh začít vyprávět o úspěších jejich odboru pro nábor.

Ale sotva se jal hovořit, dětičkám se začaly od toho hřejivýho lidskýho slova klížit očička a bylo to marný, nic nepomáhalo, ani to, že jim učitelky ťukaly pravítkama na kebulky, dětičky ne a ne se probrat.

Až potom přišel Samaritán na výbornej nápad, aby těm dětičkám pomoh vyslechnout svou přednášku.

Vzal sirčičky a všem dětičkám je dal do vočiček.

A pomohlo to.

Dětičky koukaly až do konce.

A že se to tak osvědčilo, tak to pak Samaritán předal výš jako návrh celostátního významu. Děti celý sirky, dospělí polovic.

A vidíte, neprošlo mu to.

Namítají, prej by na to padl les.

Ale já si zase myslím, že bysme neměli házet tak pěkný návrhy do koše. Lidi by přece měli mít otevřený oči, ne?

Na Pražákově fotografii vypráví Zdeněk Šlais První příběh Samaritánův z pořadu Růže a dvě kosti stehenní

KROPICÍ VŮZ

Hudba: J. Bulis / Text: L. Vencálek

Když nám s posvátnou úctou
předkládáte k víře
útlou legendu
v níž hoch
s placatou čepicí
odkládá revolver
aby zachránil

věříme

A když nám předkládáte
alba s fotografiemi
kloubů
rozmlácených
o tovární zeď

věříme

Ale nevěříme
že vy jste byli u toho

DRUHÝ PŘÍBĚH SAMARITÁNŮV

SAMARITÁN: Soudružky a soudruzi, vezměte si naše babičky. Na polích se tehdy kamení rodilo. Jaké to byly vztahy?

VŠICHNI: Kapitalistické!

SAMARITÁN: Tak, správně. A kolik měly naše babičky dětí?

VŠICHNI *(křičí různá dvojmístná čísla)*

SAMARITÁN: Tak, pět, šest, ba i více. Správně. A vidíte, jací jsme! A co dnes? Co se nám dnes rodí na polích?

VŠICHNI: Úroda!

SAMARITÁN: A jaké jsou to tedy vztahy?

VŠICHNI: Socialistické na přechodu!

SAMARITÁN: Ano, tak je třeba věci hodnotit. A proč nejsou děti? Odpovím si sám. Dnes všichni chtějí mít auto a ne děti! Ech, maloměšťáci! Vemte si naše babičky. Na polích se tehdy kamení rodilo. Jaké to byly vztahy?

VŠICHNI: Kapitalistické!

SAMARITÁN: A měly tehdy naše babičky auta?

VŠICHNI: Ano, ne, ano, ne...

SAMARITÁN: Tak znovu. A měly tehdy naše babičky auta?

VŠICHNI: Neměly! Neměly! Neměly!

SAMARITÁN: Ano, neměly. A měly tehdy naše babičky dítek?

VŠICHNI: Neměly! Neměly! Neměly!

SAMARITÁN: Tak znovu. A měly tehdy naše babičky dítek?

VŠICHNI: Měly!

SAMARITÁN: Ano, měly! A kde je chyba? Odpovím si sám: v nás je chyba, my nevychováváme v lidech touhu po dětech, touhu po šťastném rodinném životě. Ano, my si musíme lidi vychovat k tomu, aby se nám množili! Podívejte se, náš člověk chce auto a byt a ledničku a pračku a televizor. Je to správné?

VŠICHNI *(mlčí)*

SAMARITÁN: No je to správné, soudruzi, ale není správné to, že dítě, dítě figuruje v tomto výčtu až na posledním místě. A ptám se proč, odpovím si sám: naše lidi se nám nebudou množit, dokud nám neuvěří, že žádné auto, žádný byt, žádný televizor, žádná pračka atd. nenahradí živé dítě. A my si musíme lidi vychovat, aby se nám takto neprojevovali. Podívejte se na naše babičky. Co se nám tehdy na polích rodilo?

VŠICHNI: Kamení!

SAMARITÁN: Jaké to tedy byly vztahy?

VŠICHNI: Kapitalistické!

SAMARITÁN: A měly tehdy naše babičky auta, televizory, ledničky, pračky atd.?

VŠICHNI: Neměly!

SAMARITÁN: A měly děti?

VŠICHNI: Měly!

SAMARITÁN: Tak vidíte. A co se nám dnes rodí na polích?

VŠICHNI: Úroda!

SAMARITÁN: A jaké jsou to tedy vztahy?

VŠICHNI: Socialistické na přechodu!

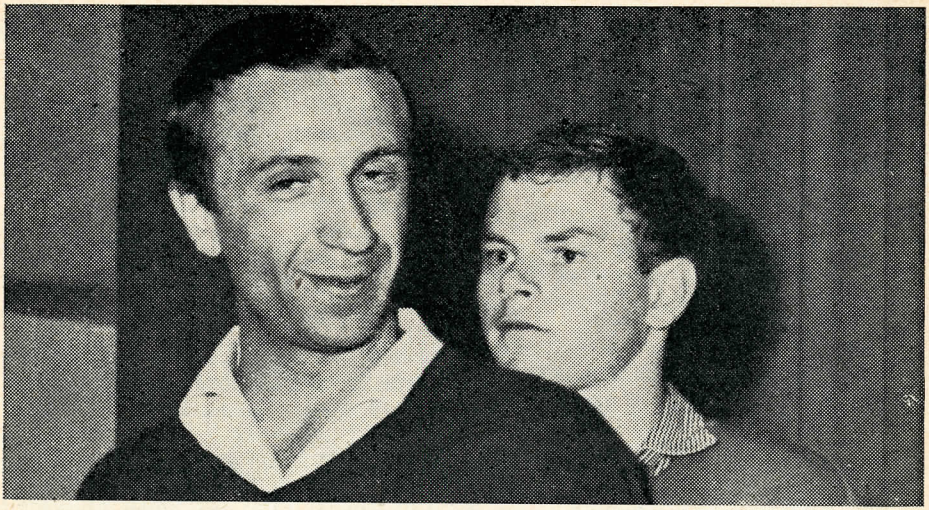
SAMARITÁN: A máme děti?

VŠICHNI: Nemáme!

SAMARITÁN: No, soudruzi, máme i nemáme. — A co je tedy naším úkolem? Odpovím si sám: tak nějak přesvědčit lid, soudruzi, že ne auto, ne ledničku, ne pračka, ne atd., ale člověk že je to hlavní v tom našem snažení... Nyní víte, co já vím, jděte a množte se!

VŠICHNI *(volají hurá a odcházejí z jeviště)*

M. Kovařík a T. Raidl, dva z pětičlenného kolektivu Divadla V podloubí z Chomutova

(Je možno přijít sálem, mezi diváky)

Elegantní pánové
s černými motýlky
se prodírali sály
snášejíce ženám
minerálku

Ženy pak
půvabně se předklánějíce
dychtivě ji sály
dlouhými stébly

Všechno to bylo takové
přírodní...

JE TU ZELENO

Hudba: J. Bulis / Text: L. Vencálek

C7 F9 Fmi9
na bl-biny vkapse voblo-žený chlebíčky a dvě zlatý rybičky.
Allegro (♩=130) C7 Fmi7 B7
Je tu ze-le- no, je tu ze-le- no je tu ze-le - no a
Eb Ab Eb G7 Cmi
dupe mořský kůň. A krab skrabi-cí si tiše plete z chaluh závěsy,
F7 Bb7 Eb
jež si za- vě- sí, nad rodinnou tůň. Je tu ze-le- no
C7 Fmi7 Bb7 Eb A E
je tu ze-le- no, je tu ze- le- no a dupe mořský kůň.
Dal fat
Ad lib. (zdůrazňuj hrozivou atmosferu)
Rec.: A tam, tam pod převisem, něžně trčí, zpola zaváta, zuby ze zlata, lebka piráta.
Ab7 Boogie-woogie Eb Ab7
V tom morbidním prostředí vyhloubím si zemljanku, a-by moh´můj duch.
Eb Bb Ab Bb Ab
až mu dojde vzduch, na-pumpo-vat skafandr a vydat se na vandr
ad lib.
dó - mó - do moře. Rec.: On: Soudruzi, je to takové nějaké bezideové.
Oni: A což teraz chlopi do tego!
Lassau (♩=42) F C7 Frisco (♩=112) F F
Za tú našú stodo-lú traktory nám o- ra- jú. Přišel za mnú predseda,
F C7 F Lassau (♩=42) F C7
že mu kvete reze-da. Ej, predsedo, predsedo, teraz je nám vese-lo
F F Bb F C7 F pp C7 F
nad polem ku-ku-ři-ce, - le-ta-jú nám druži-ce, juch, juch!

(Nejde ani tak o parodii folkloru... Je dobře, když někdo ze souboru umí kozáčka nebo odzemek.)

PŘÍBĚH U NEZDOLY

Včera jsme navštívili Nezdolu. V jisté neodkladné záležitosti.

Nezdola bydlí v pěkném rodinném domku německého stylu, na okraji města. Domek ten je obklopen anglickým plotem. Jeho okna zářící čistotou bývají často vyzdobena vlaječkami spřátelených zemí.

Otevřel nám Kája, jednoroční Nezdolův synek, roztomilý v něžném bílém širůčku.

— Á buďte zdrávi, zvolal, soudruzi z výboru, nemýlím-li se, no tak pojďte dál. —

Vešli jsme do útulné předsíňky, vyzdobené Nezdolovými trofejemi.

— Tudy, do prázdného pokoje — pravil Kája. Plápolal zde krb a Kája nám přisunul kožená křesla. Posadili jsme se. Rozhostilo se příjemné ticho, jež přerušil teprve Kájův hlásek: — Ale je to dnes psí zima, viďte, soudruzi, takovou ještě nepamatuji, psa bych z domu nevyhnal. Ovšem, člověk, člověk musí... Víte, je to překvapující, ale někdy nám člověk vydrží víc, než to zvíře... Nemám v tom dosud jasno. —

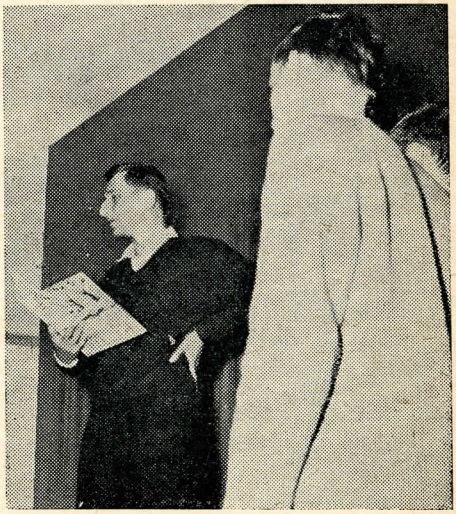
Tu zazněl zvonek a ve dveřích stanul Nezdola. — Á buďte zdrávi, soudruzi z výboru, nemýlím-li se, a cože ty, prcku, dosud nespíš? —

— Ale tuhle jsem se soudruhy trochu rozmlouval, odvětil Kája, chceš kafe? — — Ach, ty můj jeden — Nezdola uchopil Káju do náruče, zatočil se s ním po místnosti, až bílý širůček slétl nám pod nohy. — Ten hoch, pokračoval, to je teď má jediná radost. Pak uložil Káju do postýlky: Spi synáčku spi... zazpíval a zatlačil mu naučeným pohybem očka. — Víte, já bych tomu drobečkovi snesl modré z nebe, ale on je nejšťastnější, když si může ukrojit zouvák chleba a vypít flašku studenýho mlíka. Je to hodný chlapec. —

Ještě chvilku jsme se dívali do postýlky malého Nezdoly, a pak jsme přistoupili ke svým záležitostem.

(Je možno vyprávět podobně jako první příběh Samaritánův, nebo hrát v náznaku jako scénku.)

L. Vencálek vypráví Druhý příběh Samaritánův

MÉ JARO II

Plot neplot
voněly kdoule

Kožíšky stromů
pelichaly

Pod konví tmy
se potáceli opilci

Okolo luceren
řval
sípěl
a tloukl se
svět mušek

Řádka intelektuálů
to pozorně sledovala...

PÍSNIČKA NĚKTERÝCH INTELEKTUÁLŮ

Hudba: J. Bulis / Text: L. Vencálek

Spolužák
s nímž jsem kdysi přemýšlel
o metafysice a o bohu
mi řekl
Sháním teď hnůj
mám pěkný celer
a dvě děti
Přijď

Řekl jsem

Přijdu

(Následuje Píseň o jepici, opakovaná s jiným závěrem:)

Jepice
povídá
koukni se
co je ti po tom
Ty nejsi
jepice
aby ses
staral jen o to...
aby ses staral jen o co?
aby ses staral jen o to!!!

NĚKOLIK POZNÁMEK K INSCENACI PÁSMA RŮŽE A DVĚ KOSTI STEHENNÍ

Jevištní ztvárnění té věci nechť je velmi prosté. Čím méně rekvizit, tím lépe. Divadlo V podloubí nepoužívalo žádných. Je dobře počínat si zcela přirozeně jak v pohybech, tak v řeči. Myslím tím, že není třeba se nutit do patosu a naopak upadat do lyrické extáze.

Scéna může být, ale není nutná. Divadlo V podloubí žádnou nemělo.

Přestávka může být, ale nemusí. Divadlo V podloubí žádnou nemělo.

Pásmo je napsáno mladými a pro mladé. Interpreti by měli být rovněž tací. Nebylo by vhodné, aby např. píseň Život nejsou žádný čáry zpíval statný čtyřicátník.

Hudba, lépe řečeno klavírní improvizace jsou nedílnou součástí celého pásma. Předepsáno je jen po ... a mír zavládl nad krajem ... „Všechno je uděláno, všechno je hotovo ...“

Dobré je hrát mezi ... Je hezká, je laciná ... atd. znělku Prahy 1 (Vyšehrad).

Písně nelze zpívat běžným „tanečním“ stylem. Jde o to, co se zpívá. *L. V.*

JIŘÍ SEHNAL

VELERELATIVNÍ HODNOTA

čas od času přemýšlím

čas od času jsem menší

čas od času jsem větší

čas od času sympatizuji s panem X

čas od času sympatizuji se soudruhem Y

čas od času jsem intelektuál

čas od času jsem blbec

jelikož jsem si vědom, že čas je z hlediska filosofického hodnota relativní, beru zřetel na to, že i čas se čas od času mění

• • •

Bytovou otázku? . . . . . ŘEŠÍME!

Problémy v našem životě? . . . . . ŘEŠÍME!

Problémy větší a problémky menší? . . . . . ŘEŠÍME!

. . . . . ? . . . . . ŘEŠÍME!

. . . . . ? . . . . . ŘEŠÍME!

. . . . . ? . . . . . ŘEŠÍME!

. . . . . ? . . . . . ŘEŠÍME!

. . . . . ? . . . . . ŘEŠÍME!

. . . . . ? . . . . . ŘEŠÍME!

V Ý S L E D E K ? . . . . . řešíme...

PROČ ANTONÍN JIRÁČEK NIKDY NEDOJEL DO JIŽNÍCH ČECH

(BAJKA O LIDECH S POUČENÍM PRO ZVÍŘATA)

Antonín Jiráček, dále jen Jiráček, kromě toho, že měl nějaké to povolání, byl kutil. Ne domácí, ale staromládenecký. Povolání tedy měl, ale kutil byl víc. No a pak byl ještě turista-cyklista. Není dávno doba, kdy snil o pravém, pohodlném turistickém kole, s blatníčkem, zvonkem a držákem na kufr. Když přimhouřil zrak a pořádně se opřel do pedálů, měl pocit, že držák na kufr je tandem a na něm sedí v dámském sedu zatím sedmnáctiletá, posléze však budoucí paní Jiráčková. Když poprvé vyjel do ulic přeplněných motorizovanými občany, děti za ním volaly — poslední cyklista! Jezdil opatrně, rychle, ale bezpečně. 5 jarních kilometrů bez nehody byla pro něj maličkost. Ostatní dělal s menší, jiné pak zase s větší nehodou. Ty bez nehody pak dělal náhodou.

Od okamžiku, kdy viděl film Jan Cimbura, toužil horečně uprchnout na jih. Totiž do jižních Čech. Hořící zámek, blata, rybník. Kdože se to koupá v rybníku jen tak beze všeho? Jsem rychlejší než na koni pelášející a zpívající Jan Cimbura? Tak uvažoval.

Než podnikl cestu na jih, sestrojil si po kutilsku kompas. Kompas, to je mít správný směr. To je vědět, kudy vede cesta na jih.

Usedá na kolo, kompas ukazuje a Jiráček s větrem v zádech a o závod šlape po pedálech. Kufr je paní Jiráčková v dámském sedu a Jiráček pomalu dojíždí do Liberce. Severní metropole ho vítá do své drsné náruče a on chtěl tolik moc na jih.

Dal přezkoušet kompas a vyráží znovu. Tentokrát byl obezřetnější, takže měl zcela reálný pocit, že kufr za ním je zase jenom kufr. Když zastavil před novostavbou s nápisem — Východočeský kraj, spadl s kola. Kompas, který se mu vykutálel z kapsy, jakoby se mu posmíval a magnetická střelka jakoby nad ním vrtěla hlavou.

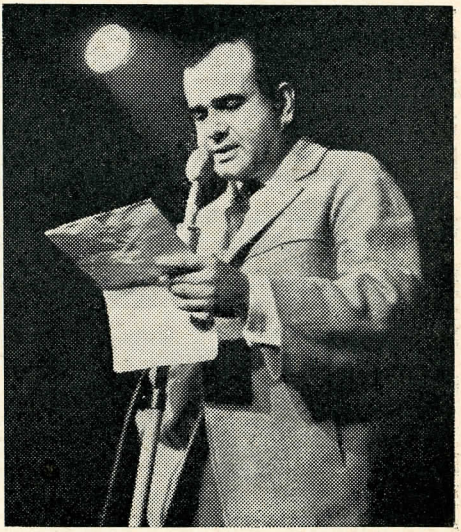
Tři akademici jednohlasně zaskandovali, že kompas je v pořádku. Nový Jiráčkův pokus. Šlape se mu těžce. Ne z únavy, ale z nedůvěry v sama sebe. Za ním jakoby seděla paní Jiráčková s kufrem a celou rodinou. Vyčerpaný projel Plzní. Byl to první styk Jiráčka se západem.

Než klesl na své staromládenecké lože, nad nímž se vyjímal kolorovaný obraz Českých Budějovic malovaný od radnice, gobelín s rybnikářskou tematikou a konečně jihočeská blata vyvedená v oleji, mrštil kompasem na zem. Usnul.

Magnetická střelka vystoupila ze zajetí kompasu a psala na strop poučení: Jiráčku! Kutile! Pracuješ-li s kompasem, nenos magnet v kapse!

PAVEL BOŠEK

Na textappealech divadla Paravan čtou autoři své povídky. Na Pražákově snímku P. Bošek

Každý zázrak

Tajemník národního výboru v Žlutém Pastuchově dokončil seznam, odložil inkoustovou tužku a vstal. Vstával pokaždé, když dokončil práci, ačkoli vzápětí si znovu sedal a pouštěl se do další úlohy. Tentokrát si však hned nesedl. Zapálil si detvu a přimhuřuje jedno oko zálibně si prohlížel popsaný papír.

Byl hrdý; vždyť teprve před necelou hodinou mu doručili bleskový telegram až z Prahy — a hle, už je vyřízen!

Telegram to byl neobyčejný: hokejová sekce ČSTV žádala národní výbor v Žlutém Pastuchově o jména a adresy všech občanů obce s příjmením Svetoň, Svitoň a Svätoň; odpověď žádali obratem, expres doporučeně.

Vyfoukl dým nosem i ústy, vzal papír do ruky a důležitě se obrátil na obecního zřízence.

— Ondreji, všechno ostatní stranou a s tímhle rychle na poštu! Praha na to čeká!

Vložil papír do obálky, napsal adresu a orazítkoval; zřízenec běžel na poštu, aby stihl nejbližší expedici — v domnění, že celá vláda spolu s presidentem netrpělivě čekají na poštu ze Žlutého Pastuchova.

List byl napsán tužkou, protože tajemník MNV nechtěl zdržovat úřední výkon dvouhodinovým hledáním jednotlivých liter na staré underwoodce. Pod hlavičkou národního výboru byl tento text:

„Nížepodepsaný národní výbor v Žlutém Pastuchově dává na vědomí, že v obci Žlutý Pastuchov nežijí občané s příjmením Svetoň a Svätoň. Co se týče příjmení Svitoň, takoví tu žijí, a to

Svitoň Cyril, zvaný Horní, čp. 181,
Svitoňová Valéria, čp. 24, vdova,
Svitoňová Valéria mladší, dcera výše uvedené, čp. 24,
Svitoň Martin, syn Valérie starší, čp. 24,
Svitoňová Emilie, žena Svitoně Martina, čp. 24,
Svitoň Ignác, syn Emilie a Martina Svitoňových, čp. 24 (nemluvně).

O jiných Svitoních v naší obci nemáme vědomí. Toto oznamujíce jsme pro trvalý mír. Tajemník MNV v. r.“

Lavina se pohnula.

Všichni v seznamu uvedení dostali třetího dne překvapující dopisy. Ústřední hokejová sekce zvala všechny do Prahy, přikládala zpáteční jízdenky, vstupenky na mezinárodní zápas v ledním hokeji a proplacené poukázky na noclehy v hotelu International.

Tajemník se tvářil tajuplně.

— Vím o tom, — říkal vdově Svitoňové, — vždyť, mezi námi, já jsem vám to vyřizoval...

Nalili mu lavórovici a začali balit. Bože, vždyť do Prahy, to není tuhle za rohem jako Humenné!

Přicestovali na hlavní nádraží a informovali se o hotelu s tím mezinárodním jménem. Dobří lidé jim poradili, a v pravé poledne ostýchavě vkročili do vykobercované haly.

— Á, Svitoňovi, — zaradoval se člověk v recepci, — už vás čekáme! Dušane!

Chlapec v uniformě liftboje věděl, co je třeba. Rychle odběhl do kavárny a zatímco si rozpačití Svitoňové vyřizovali formality, vrátil se s vysokým a rozložitým mužem.

— To je pan Sweeton, — řekl muž z recepce.

— Aj em Džek, — oznámil muž a tvář se mu úsměvem rozdělila na dvě poloviny.

Pastuchované stáli v rozpacích. Člověk, kterého jim přivedli, měl opálenou tvář,

Krvá křídy

trochu těsné sako a neustále cosi přežvykoval. Teď přistoupil k nim a natáhl pravici.

— Jack Sweeton, — představil se.

Svitoňové jeden za druhým bázlivě a rozpačitě přijali podávanou ruku a zašeptali svá jména. Neznámo odkud vhrnuli se do haly fotoreportéři, magnéziová světla se zableskla a cvakly aparáty. Jack Sweeton pozval Pastuchovany do přilehlého salónku a objednal whisky se sodou. Pečlivě zavřel dveře a usadili se do pohodlných klubovek.

— Maj grosfoter být from Pejstuchovo, jú end áj být tento — phibusny. Jú sí?

Pastuchovanům se vyjasnily tváře. Příbuzný!

Rázem zmizely rozpaky a na usmívajícího se Jacka dolehl příval otázek.

— Odkud?

— Co tu děláte?

— Jak se jmenoval dědeček?

Jack Sweeton bezmocně zdvihl ruce.

— Aj dú pomaly hozumet, plíz!

Kladli tedy otázky pomaleji a dozvěděli se, že dědeček Jacka Sweetona, Ondriš Svitoň, vyvandroval koncem minulého století za chlebem do Kanady a více se do své rodné vísky, Žlutého Pastuchova, nevrátil. Ani jeho synové a dcery se nezmohli na lístek za velkou vodu; až jeho vnuk, Jack, dýchá trochu volněji, vždyť ne nadarmo je profesionálním hokejistou první třídy.

— To byste podivali, tak, — říkal Jack a rozevřenými dlaněmi znázorňoval vypoulené oči, — jaké být moje nivó, jú sí, vot iz nivó?

Příbuzní zpozorněli, zvědavi na nivó kanadského života.

— Ov kóz, aj hev buik, mašina ef ef. No, a uila, s tymto, manzardejšn. Tam být je ól elektrifikejšn, vyphát, usušit, vahit, čistit, topit, ól elektrifikejšn. Taky tam je být televižn, ajsakomoha a tak dala.

Poslouchali bez vzrušení.

— Potom, na weekend, je u mne chata, vy vedet, co víkend? Volno v nedeli, u vás také? Neni zrušeny? No, to cely femily ví á going do lesy.

Jack zmlkl, ačkoli čelisti se mu pohybovaly dál.

— No, — řekl Martin Svitoň, — buika sice nemám, jenom varšavu, ale i to je dobrý vůz. I pračku, televizor a ledničku, i když jsem na ni musel stát čtyři hodiny. U nás doma, — zpomalil, aby mu host rozuměl, — máme taky ól elektrifikejšn.

— A v neděli, — ujala se důstojně slova vdova Svitoňová, — nejdem do lesů, ale do kostela, protože den sváteční je třeba světit, mladý pane!

Svitoň Cyril, který se tu vlastně vyskytl z nedorozumění, poněvadž pocházel z Moravy a tak s ostatními Svitoni neměl nic společného, přidal svou trošku do mlýna.

— Vy, babičko, do kostela, ale já opravdu radši do lesa. S puškou a kamarády na podnikovou chatu, od soboty do pondělka...

Jack Sweeton přestal žvýkat.

— To šecko bez povoleny? Anebo na tento — tikits? Lístky?

Pastuchované se zasmáli, vytáhli fotografie a kanadský profesionál se začervenal.

— Aj em sorry, mně tak být povedali, mimo Prejg ostatno sto jírs, no...

— Let, — pomohli mu.

— Tak, sto let za opice.

Vyměnily se úlohy, Svitoňové po pořádku vyprávěli o své práci, plánech a nadě-

jích, o tom, jak se dnes žije ve Žlutém Pastuchově a kdo kdy z rodiny zemřel, aby mohl Jack referovat zámořské větvi Svitoňů. A bylo věru co vyprávět po celé dva dny.

— Aj em very, very šťastlivy, — loučil se třetího dne Jack, když předtím ho celá rodina povzbuzovala na ledě v zápase s mistrem republiky, — já být moc heppy, že poznat vas a poznat vaš lajf.

Se všemi se políbil a nastoupil do autokaru.

Zamávali mu a vydali se na zpáteční cestu do Žlutého Pastuchova.

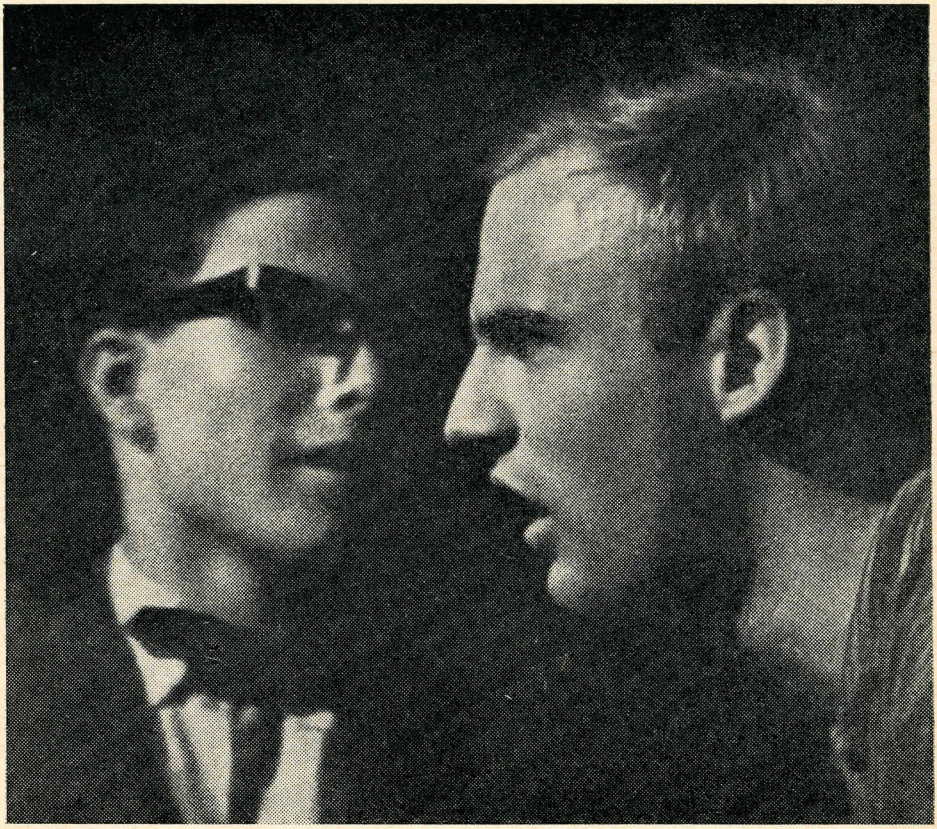
Přivítal je tajemník MNV, zdaleka šermoval novinami s jejich fotografií a místní rozhlas hrál pochodové písně. Sláva trvala až do druhého dne.

Druhý den představenstvo družstva škrtlo Svitoňovou Valérii, Emilii a Svitoně Martina z autobusového zájezdu do Maďarska; Svitoňovi Cyrilovi zamítli doporučení na dálkové studium.

V příslušných žádostech totiž všichni zatajili, že mají příbuzné v zahraničí.

GABRIEL VIKTOR

(Z Roháče přeložil J. Vedral)

R. Bárta a V. Piďha, členové divadélka Minimax

BODLIAK

(UKÁŽKY Z REPERTOÁRU SÚBORU PRI ZK ROH KOVOHÚTY ISTEBNÉ NA ORAVE)

ODMENA

PREDSEDA: Posledný bod nášho programu, súdružky a súdruhovia, je prerokovanie odmeny súdruhovi Posmenovému. Ako viete, súdruh riaditeľ navrhol súdruhovi Posmenovému odmenu za to, že po zamestnaní bez nároku na ušlú mzdu dal do poriadku neporiadky vo vlastnom sklade. Súdruh riaditeľ navrhol odmenu 1000 korún. *(Šum, súhlasné prikyvovanie ...)*
Kto je proti... Ako vidím, súdruhovia, návrh súdruha riaditeľa bol jednohlasne... Súdruh Neprajný — no prosím.

NEPRAJNÝ: Prítomní. Súdruhovia, Posmenovému je z hľadiska hospodárnosti podniku odmena 1000 korún moc. Stačí, keď mu dáme 500 korún a ostatné peniaze ostanú pre účely podniku. *(Šum, súhlasný.)*

PREDSEDA: Návrh súdruha Neprajného sa prijíma. Kto ešte má nejaké... Súdruh Počtový, no nech sa páči.

POČTOVÝ: Súdruhovia, počítaním som prišiel k tomu uzáveru, že súdruh Posmenový si môže za 500 korún kúpiť 25 kníh p(20 korún, a to je, súdruhovia, moc. Na MDŽ dávame našim kolegyniam po knihe. Či v rámci rovnoprávnosti nemôže súdruh Posmenový dostať tiež knihu?

PREDSEDA: Správne, súdruh Posmenový dostane knihu ako najkrajší dar. Morálna odmena je najcennejšia. Iste už nikto proti tomu...

KNIHOVNÍČKA: Ja, knihovníčka závodnej knižnice, protestujem. Súdruhovia, koľko našich zamestnancov pracuje po smene. Keby sme každému z nich mali dať po knihe, môžem ísť do penzie. Aj tak mám po každom MDŽ v knižnici stále menej kníh. Navrhujem dať súdruhovi Posmenovému diplom s venovaním.

PREDSEDA: Áno, propagačné oddelenie namaľuje krásny diplom. Tým považujem dnešnú schôdzu za ukončenú a... Ešte súdruh Zvlášťúkolový.

ZVLÁŠŤÚKOLOVÝ: Diplom s venovaním dávame najlepším pracovníkom. A je súdruh Posmenový najlepší pracovník, keď musí robiť po smene? A pýtam sa, súdruhovia: Čo robil súdruh Posmenový v zamestnaní po zamestnaní?

PREDSEDA: Naozaj, súdruhovia *(začne kričať a všetci stávajú)*. Čo robil súdruh Posmenový v zamestnaní po zamestnaní?

VŠETCI: Súdruha Posmenového treba pokarhať!

Najprv vymysleli dreveného boha, ale toho zožrala červotoč. Do bronzového udrel hrom a rozpadol sa, kamenný sa vyvalil, železný boh zhrdzavel, kaučukový zhorel, silonový sa roztrhal a igelitového vymenili v Maďarsku za barackovicu

a uhorskú salámu. Zeleninového boha zjedli kozy a špiritusového vypili, keď ho niesli pod baldachínom zo Zakopaného do Istebného.

Motorový boh havaroval, ohňový vyhorel, vodový sa rozlial, napísaného boha vyškrtli v redakcii a do tranzistorového boha neboli baterky.

A tak vymysleli boha neviditeľného a ten vydržal najdlhšie!

PLÁN

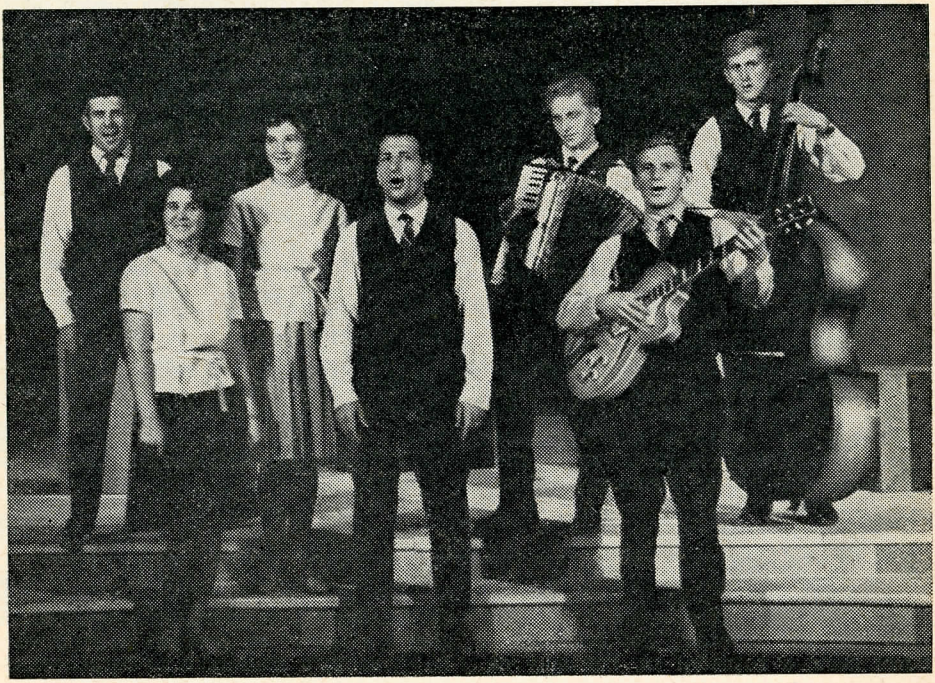
PREDSEDA: Vážená rada MNV. Dostali sme príkaz zvrchu, že máme podľa paragrafu 40, odstavec 38 lomeno 14, vypracovať perspektívny plán o stave obyvateľstva našej obce do roku 1970. To znamená, súdruhovia, koľko občanov sa narodí a koľko umrie. Vyjadrite sa, súdruhovia. Nikto nič. Nikto nevie o takých prípadoch.

ČLEN: Babinda z vyšného konca má už 80 rokov. Túto zimu ledva dýchal. Ten do roka isto pôjde.

PREDSEDA: Ďalší.

ČLEN: Ja mám, súdruhovia, takú ošemetnú vec. Svokor so svokrou už majú 65 rokov. No však to viete však áno, prosím pekne, čo vám mám vravieť. Máme jednu izbu, však áno, keby ste to tam sú-

Na celoslovenské přehlídce v Šaci vystoupil soubor ZK ROH Kovohúty Istebné s pořadem Bodliak. Foto O. Mačuha

Na snímku O. Mačuhy členové souboru z Istebného zpívají píseň Vykopávky

druhovia — nič v zlom však áno — to ja len tak — však áno naplánovali.

PREDSEDA: Tak to by boli traja. Kto ešte.

ČLEN: Dunihlava — ten starý ožran, starý mládenec, čo tak pije, ten by... ani deti nemá, já myslím, že...

PREDSEDA: Treba sa porozprávať s krčmárom. Tak to by boli štyria. Nikto nič súdruhovia. Takto treba na to ísť. Perspektíva je perspektíva, nedá sa nič robiť. Dva až tri môže kopnúť kôň, jeden sa približne dostane pod vlečku, dva zavalí strom, čo tam ešte máme, hej. Jednoho zrazí auto a tri až štyri zomrú následkom iných zranení. Dohromady to je: 4—3—1—2—3— približne 12 až 14 ľudí. Tak s tým sme hotoví. A čo vážené kolégium. Súdružka, ty si dobrovoľná zdravotná sestra v obci. Aký je stav našich žien v druhom stave?

ČLEN: No tak, pôrodná asistentka vraví, že sú v tom štyri ženy.

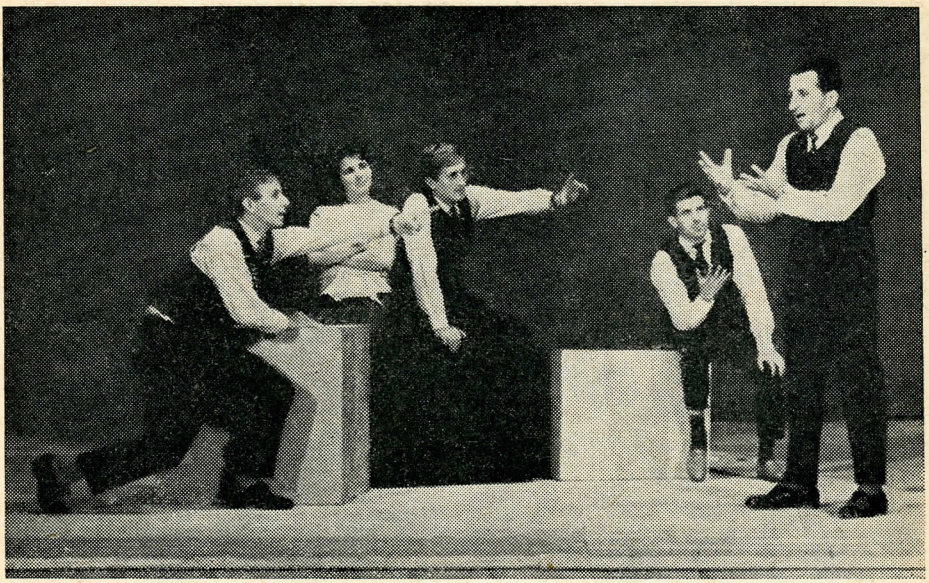
PREDSEDA: To je ono, súdruhovia a súdružky, do toho, len sa netreba báť. To by mohli byť dvaja chlapci a dve dievčatá. Ale čo ďalej.

ČLEN: Môjho súsedovie dievčisko má už 18 rokov. Len to behá za chlapčiskami, malo by sa to vydať a basta, a nech má nejakého Bonifáca.

PREDSEDA: Tak to je ďalší chlapec. Kto ďalej — nikto. A čo ty, súdruh účtovník. Vy už ste so ženou 5 rokov spolu a ešte nič.

ÚČTOVNÍK: Keď mne, súdruh predseda, chýba ešte 5 tisíc na spartaka.

PREDSEDA: Nevadí — dvojčatá, stejnak máš čo dobiehať. Chlapec, dievča. Hotovo. Kto ešte — nikto. Súdruhovia, perspektívny plán je perspektívny, nedá sa nič robiť. V dedine bude 12 stavieb — to je asi 14 detí — 8 chlapcov, 6 dievčat. Letá majú byť pekné, ľudia sa majú radi, 5 nemanželských detí — všetko

Kult se jmenuje nejúspěšnější scénka kabaretu Bodliak, kterou si členové souboru zdramatizovali podle Gregorovy povídky

chlapci. Tak to bolo všetko — spočítame: 2 chlapci, 2 dievčatá, 1 chlapec, 1 chlapec, 1 dievča, 8 chlapcov, 6 dievčat, 5 chlapcov, dohromady 17 chlapcov a 9 dievčat. Ďakujem vám, súdruhovia, to je pekná perspektíva a považujeme túto schôdzku za skončenú... Ešte súdruh účtovník, no prosím!

ÚČTOVNÍK: Ja chcem, súdruh predseda, z tohoto plánu nejakú perspektívnu kvótu pre naše družstvo.

PREDSEDA: Výborne, súdruh účtovník, vy ste zlato, zabijeme jednou ranou dve muchy. Tak, 1 pošleme školiť za predsedu družstva, 2 na agronómov, 4 na rastlinárky, 2 na živočichárov, 3 na traktoristov, 2 na kombajnistov, 5 na dojičky, a čo ešte, no to je všetko. Súdruhovia, tešte sa, konečne máme problém nášho družstva s omladením vyriešený. Tešte sa, tešte sa.

VŠICHNI: Tešíme, tešíme, tešíme...

Študoval kult osobnosti starých Inkov. Odhalil Nera, Francúzom Napoleóna, Nemcom Führera.

Prehodnotil uzávery XXII. sjazdu, vedel o všetkých kultoch osobnosti pod slnkem, len na svojho vedúceho a na seba zabudol.

KULT

PREDSEDA: Súdruh Kukačka, pýtame sa ťa ešte raz. Človek má dve oči, dve uši, jeden nos, jedny ústa, tak koľko má prstov na dvoch rukách, no?

KUKAČKA: Povedal som už, desať.

PREDSEDA: Ale, súdruh Kukačka. Uvedom si, že si pred výborom klubu evidencie ľudských orgánov. Tak koľko má človek prstov na rukách?

KUKAČKA *(letmo sa pozrie na prsty, na predsedu a o chvíľu povie)*: No predsa desať, súdruh . . .

PREDSEDA: Kukačka, neštvite ma, vy ste celkom poriadny človek. Tak nebuďte dogmatik.

CHRBTICA: Ale, súdruhovia! Súdruh Kukačka má pravdu. Na dvoch rukách je len desať prstov.

PREDSEDA: Chrbtica! Čo si to dovoľujete! Ste členom výboru a vaše názory sa musia zrevidovať. *(Potom vstane, ide za súdruhom Kukačkom, poodíde s ním na bok a milým hlasom mu dohovára)* Tak, Kukačka, spamätajte sa. Máte rodinu? Máte. Tak chcete predsa žiť. Chcete mať rádio, televízor, auto? Chcete ísť do basy? — Máte osobné postavenie. No tak, Kukačka *(vracia sa k predsedníckemu stolu a stále hovorí tichúčko)*: Kukačka — Kukačka — Kukačka —

KUKAČKA *(začína sa triasť a pot mu vystúpil na čelo)*

PREDSEDA: Kukačka, Kukačka — tak koľko?

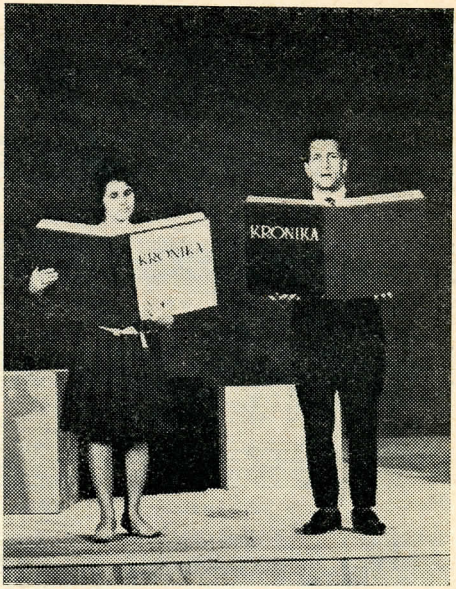
VŠETCI *(ukazujú prstom na Kukačku a čakajú, čo povie)*

KUKAČKA *(vstáva i keď si medzitým sadol, díva sa na prsty, na predsedu, na členov výboru, znova na prsty, začína sa potiť, trasie sa, počíta prsty, už chce povedať desať, uvedomí si dôležitosť situácie a po ťažkom vnútornom polminutovom boji vyhrkne)*: Jedenásť!

VŠETCI: No konečne.

PREDSEDA: A ty, Chrbtica, si zradil naše klubové záujmy, vylučujeme ťa z klubu so všetkými dôsledkami.

VŠETCI *(pomaly odchádzajú)*

Na Mačuhově snímku záběr ze čtení Podnikové kroniky

PAVEL FIALA

Á — rozzářil se soudruh ředitel — soudruzi. Vítejte, soudruzi, vítejte. Copak mi nesete?

Á — fond solidarity — na zničené město — tři koruny . . .

No ovšemže dám. Dám, soudruzi, dám . . .

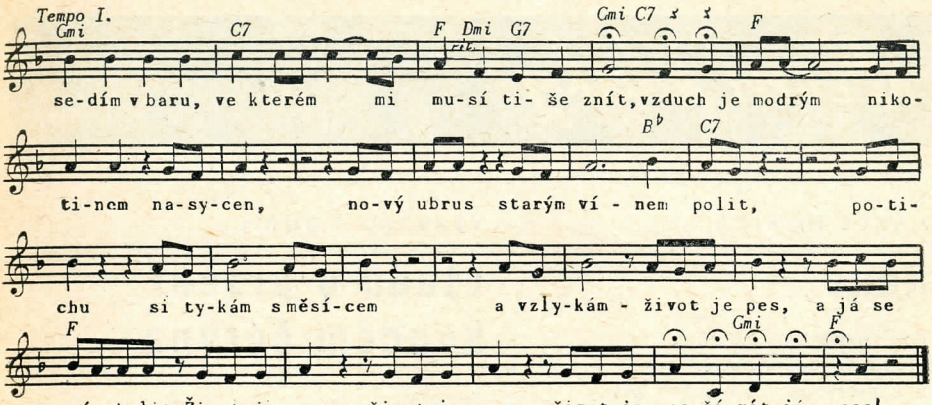
a když to jinak nepůjde,

tak třeba ze svýho.

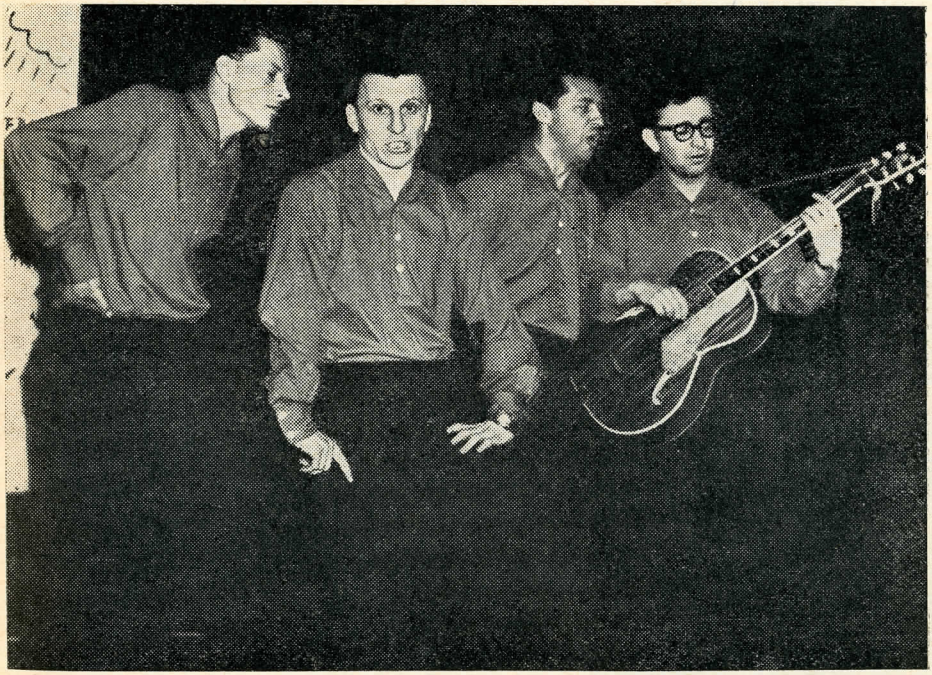
ŽIVOT JE PES

Hudba: J. Šlitr / Text: J. Suchý

© SHV Praha 1963

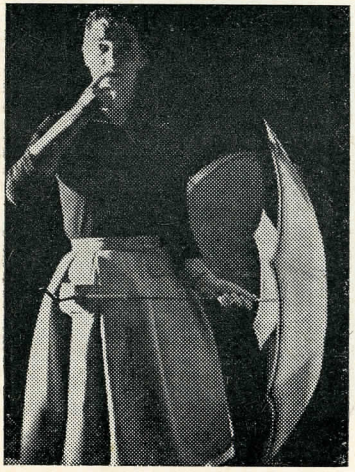
Snímek z vystoupení estrádního souboru při ZK ROH n. p. VCHZ Synthesia

První řádky

KAREL HOŘICE

Ráno

Pod rozevlátou kšticí
plnou duhových barev
s honosností vyzývavých pih
a zvědavým nosem
kráčí ulicí
mladý muž
kráčí
docela jen tak obyčejně
a vůbec ničím
se právě nezaměstnává
ruce v kapsách kalhot
a duhu
vznášející se nad hlavou
má
je to tak neobvyklé
potkat po ránu
duhu na ulici
kousek od vlastního ježka

VLASTAV KOUŘIL

Etuda o pršení koncem června

Mozaiku žízně
v roztaveném prachu
plástve zalknutých vůní
a pokorně klečící trávu
vdechuje červnové odpoledne
pod příklop
z rozcupané litiny

Nad lesem se do něj buší
až střílejí jiskry
jedenadvacet dvaadvacet třiadvacet
Rovnou mezi uši

Pak natáhli mokré dráty
ke kalužím
uspěchané tečky do nich
telegrafují

nebuďte smutní
posíláme slunce
stop

Z okapů jdou listonoši
s ohrnutým límcem
k rozpačité zmoklé duši

Dvě kapky v očích
a potůčky vlasů
sluší

Vzduchem se čabrá optimismus

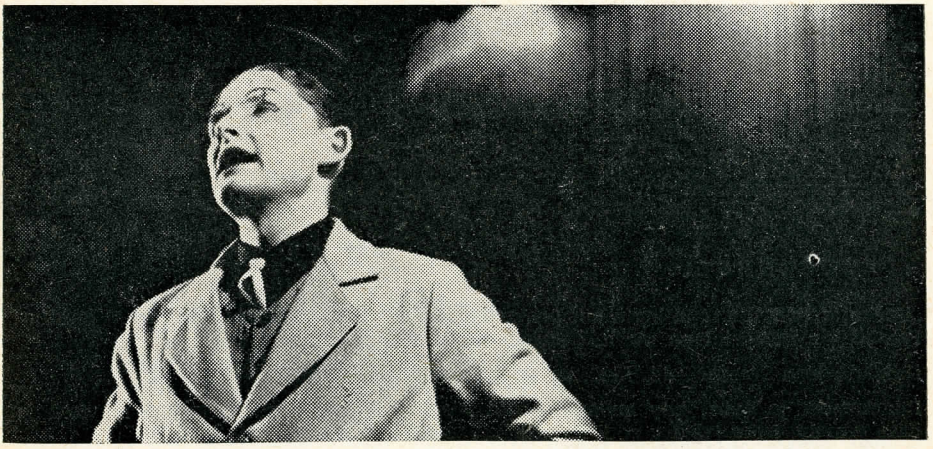
Prší

SÁNĚ

Hudba: J. Šlitr / Text: J. Suchý

© SHV Praha 1963

Pražákův záběr z vystoupení divadelního Studia mladých z Poděbrad

Vyslechli jsme

... Z PLAMENE

RANNÍ ROZCVIČKA PRO ŠKOLU A DŮM

Když někdo houkne . . . . . nahrbit hřbet
Když se šéf mračí . . . . . koleny chvět
Do kritiky zdola . . . . . kopnout levou kopnout pravou
Na otázku z doby kultu . . . . . lítostivě kroutit hlavou
a šetrně naznačit sebekritický úder do hrudi
(ovšem tak tichý ať nikoho nevzbudí)
Při každém eventuálním úspěchu . . . . . vznosně se tyčit
A PRUŽNOST PÁTEŘE CVIČIT A CVIČIT!

(ibiš)

• • •

Keď nieto prúdu, nepomôže výmena žiaroviek.

Koľko apoštolov sa vie priživiť na jednom bohu!

(T. Janovic)

• • •

Aforismus v redakci buď schválí, nebo neschválí. Škrtat není co.

(M. Růžička)

• • •

ZKUŠENOSTI

„Počkejte," říkal, „až já budu mít postavení, abych mohl každému říkat, co si myslím!" Pak už ale nemyslel na nic než na své postavení.

Utopisté jsou šťastní lidé, kteří se nikdy nedožijí uskutečnění svých snů.

Budoucnost je doba, kdy budeme vědět všechno o minulosti. Dokud o ní víme jen část pravdy, jsme ještě v současnosti.

(G. Laub)

... Z KULTURNÍ TVORBY

ÚVAHY SKE I NESKEPTICKÉ

Připadáte-li si příliš velcí, prověřte metr, kterým se měříte.

Zmýlíte-li se, riskujete, že vám budou všichni radit.

Uchýlit se lze doleva, nebo doprava. Někdy také do bezpečí.

(I. Rehák)

... Z LITERÁRNÍCH NOVIN

NÁPADY A VÝPADY

Kopal jámu tomu druhému tak dlouho, až do ní spadl. Ten druhý.

Přinášel oběti, ačkoli o ně nikdo nikdy nestál.

Výchovu svého dítěte bral tak vážně, že se za těch patnáct let ani jednou nezasmál.

(E. Orián)

O ODPOVĚDNOSTI

Kolik možností
skýtá
blbosti
anonymita!

(J. Nedvěd)

... Z DIKOBRAZU

Hloupost přestane být nebezpečná teprve tehdy, až hlupákům přestanou pomáhat ještě větší hlupáci.

Mohou-li někomu stoupnout do hlavy takové věci jako moc a sláva, musí ji mít poměrně prázdnou.

Nic nedělal, než bojoval; raněn nebyl nikdy.

Lidi, kteří se nikdy nesmějí, nelze brát vážně.

Říká se, že svět chce být klamán; zdá se však, že se toho nadužívá.

Někdy se člověk diví, jak vlastně dnešní lidstvo vzniklo. První prapra — atd. — předkové se živili lovem. To lze ještě pochopit. Potom se však živili zemědělstvím.

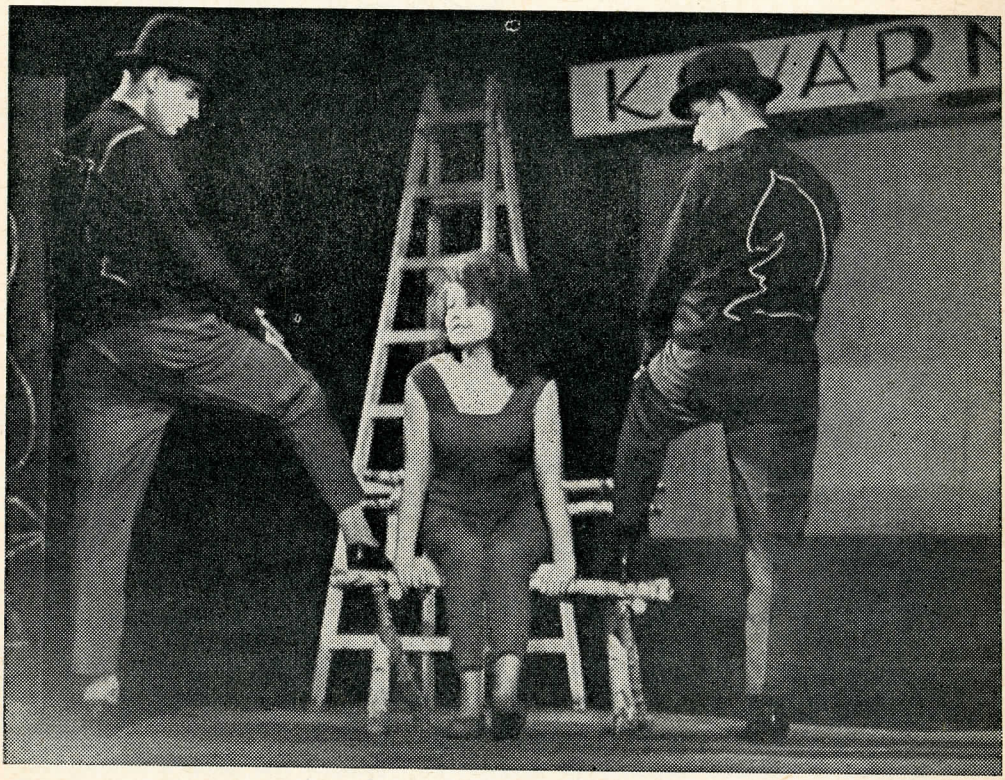
Historie se pravděpodobně nejvíce padělá před očima současníků. Později přeci na tom má málokdo tak velký zájem.

... Z ROHÁČE

V pondelok porušil predpis, ktorý ako nesprávny v utorok zrušili.
V stredu ho za to porušenie zavreli.

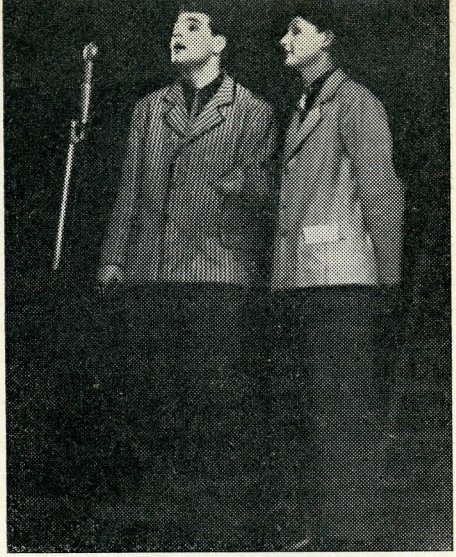
Najčerstvejšia zpráva v rozhlase je, keď sa dozvieme, že o desať sekúnd bude sedem hodín.

Toľko ráz nám súdruh učiteľ zdôrazňoval jednu pravdu, až sme mu vôbec neverili.

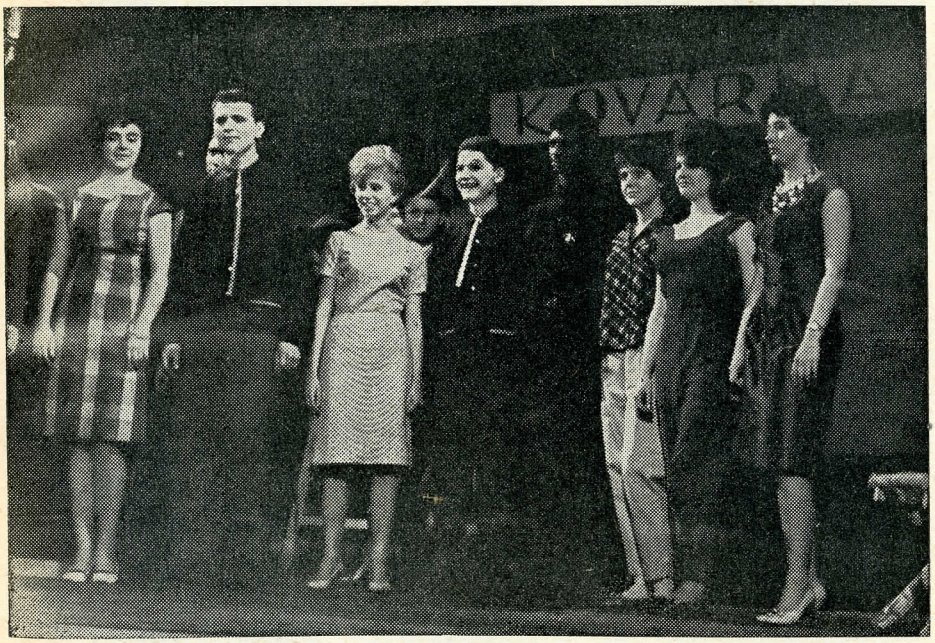

Divadelní Studio mladých v Poděbradech uvedlo hudební komedii J. Pavlíčka a J. Jakoubka Nalezená revue

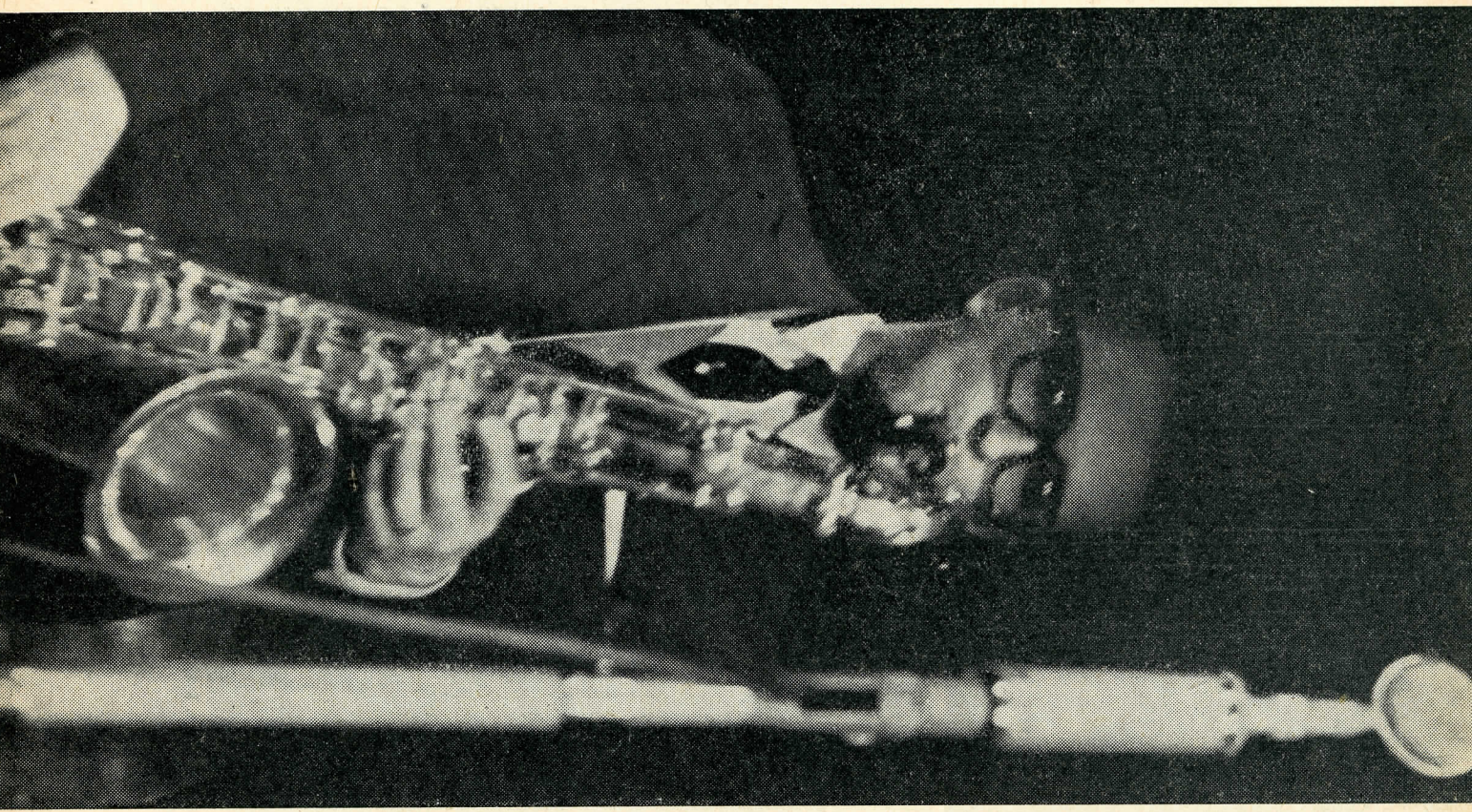

Vlevo J. Pavlíček, autor a režisér Nalezené revue. Vpravo M. Dlouhý (Šach) a P. Niederle (Mat). Foto J. Pražák

Závěrečná píseň z hudební komedie Nalezená revue v podání divadelního Studia mladých z Poděbrad

Pražákův snímek z koncertu SH kvintetu v pražské Redutě

K ČEMU ŠEDÉ NEBE?

Hudba: M. Jíra / Text: J. Kincl

Právo k provozování v časopise uveřejněných textů zadává jedině Čs. divadelní a literární jednatelství (Dilia), Praha 2 — Nové Město, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudebních skladeb chrání Ochranný svaz autorský (OSA), Praha 6 — Bubeneč, Čs. armády 20

